

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. бр. 02/2006

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 06.04.2009. године

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Миољуб Виторовић,**
- **пуномоћник оштећених Наташа Кандић,**
- **оптужени Митровић Радослав, Репановић Радојко, Јовановић Ненад, Чукарић Слађан, Нишавић Милорад, Петковић Мирослав, Петковић Зоран, Папић Рамиз**
- **присутни су браниоци оптужених, адвокат Мирјана Несторовић, Игор Исаиловић и Ненад Војиновић, Ђорђе Дозет, Татомир Лековић, Горан Фолић, Милан Бирман, Палибрк Драган.**

Није приступио адвокат Вељко Ђурђић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко се јавља за Вељка?

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Ја ћу мењати колегу Вељка, али нормално, не у давању завршне речи за Ненада Јовановића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно. Да ли сте сагласни?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Јесам.

Оптужени Јовановић Ненад је сагласан да га на данашњем главном претресу брани адвокат Милан Бирман.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ћемо држати данашањи главни претрес? Можете, знам шта ћете.

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: Добро, мислим, логично ми је питање, стварно сам се саблазнио када сам добио позив ја и мој клијент.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ћете чути.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес ОДРЖИ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени, већ више и није до сада, не могу да кажем, а био је оптужени, од сада није, Папић Рамиз је позван из разлога што веће никакву одлуку није донело и оштећена страна се није изјаснила да ли преузима кривично гоњење. Како су протекли законски рокови оштећена страна није преузела кривично гоњење, самим тим, више, господине Папићу нисте у обавези да долазите. То је био основни разлог, јер немамо тужиоца, заменик тужиоца за ратне злочине је одустао. У сваком случају, у односу на вас, биће донета пресуда којом се оптужба одбија. Дакле, основни разлог је био што смо очекивали да ће евентуално оштећена страна да преузме кривично гоњење. Ја видим да и госпођа Наташа Кандић негодује. Добро, ето то је био разлог зашто је позван. То је укратко речено. Можете ви одмах и да идете.

Ја бих вас само обавестила, обзиром да смо добили измењену и прецизирану оптужницу и да смо одложили главни претрес из разлога да би евентуално проучили ту измењену оптужницу и евентуално ако су неке драстичне биле промене у односу на поједине оптужене, да се оптужени изјасне, а у сваком случају је био потребан неки рок. За то време, ја сам као председник већа, тражила да покушам на неки начин да саслушамо у својству сведока Сретена Лукића. У том смислу, ја сам ступила у контакт са браниоцем господина Лукића и он ме је известио да господин Сретен Лукић одбија да сведочи, из разлога што је у току жалбени поступак у предмету пред Трибуналом у Хагу. Друга радња коју сам ја као председник већа предузела, је да покушам да поново затражим од МУП-а листинг возила, односно извештај којим возилом је био задужен овде оптужени Митровић Радослав. За ово време, ја сам успела да прибавим тај извештај, тако да ћемо сада у допуну доказног поступка, само прочитати ове радње које су у међувремену предузете.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се у допуну доказног поступка прочита:

- **службена белешка Већа за ратне злочине К.В.2/06 од 05.03.2009. године сачињена од председника већа, а којом је констатовано да је обављен телефонски разговор са адвокатом Сретена Лукића, адвокатом Бранком Лукић.**

- **Чита се допис адвоката Бранка Лукића, браниоца Лукић Сретена којим извештава суд да Сретен Лукић није у могућности да сведочи из разлога што је у току жалбени поступак у предмету пред Трибуналом у Хагу.**
- **Чита се допис Међународног комитета Црвеног крста од 27.02.2009. године.**
- **Чита се извештај МУП-а, Дирекције полиције број 03/1 Стр.пов.15/09 од 31.03.2009. године.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У међувремену, веће је одлучило о овом предлогу браниоца оптуженог Чукарић Слађана, адвоката Дозет Ђорђа, те у том смислу

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Одбија се предлог браниоца оптуженог Чукарић Слађана, адвоката Ђорђа Дозета да се од МУП-а затраже подаци о возилима забележним у књизи «Дневника догађаја» за 02. и 05. април 1999. године.

Констатује се да је приступио и бранилац оптуженог Митровић Радослава, адвокат Горан Петронијевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питала бих сада оптуженог Митровић Радослава, да ли евентуално жели нешто да се изјасни поводом ове прецизиране и измењене оптужнице? Изволите.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Наравно да желим и да имам шта, ево сада ми личи на ону прву оптужницу, него на неку нову или нешто ново. Једино што је добро у оптужници, што нема оне наредбе, убијајте, товарите, шта чекате, значи тужилац је коначно ту лаж, ко је изговорио или ко је написао, ја не улазим сада у те детаље, али је био присиљен на основу изведених доказа на главном претресу да то избаци из

оптужнице. И сами сте чули, сви ми овде, 130 сведока и од не знам којих све, да тако нешто с моје стране није изговорено. Да занемаримо оно колико имамо сведока и доказа и материјалних и фотографија и све, где сам ја био у то време.

Даље, у новој оптужници, тужилац је толико, још више ми овлашћења дао да ја стварно не знам шта сам био у току рата, па каже, «у својству команданта 37. здруженог одреда ПЈП». Ја мислим да смо ми то на почетку разјаснили шта значи здружени. Здружени је био почетком антитерористичке акције 1998. године. Када се, то сам раније причао и сада је ситуација да морам детаљно и јасно да објасним, јер овде су тешке оптужбе, опет неистините које ћемо поново доказати да је тужилаштво, немајући материјалне доказе и немајући нешто своје, писано нешто, па ако прође прође. Значи, 1998. у току оних антитерористичких акција на свим оним подручјима где смо одговорили, 37. као професионалне јединице био искуснији и већ су прошли обуку, а 87. је био од скупљених и старијих људи који су много мање искусни за те борбене акције. Ја морам да вам кажем да је 37. раније био на подручју Санџака где је била ратна ситуација већ, где су већ почела да нестају лица, да горе српске куће, да горе албанске, ове, муслиманске куће, цео тај потез од Пријепоља, од Прибоја горе према Руду и тако даље. Тада смо видели шта значи рат и тада смо, могу да кажем, ту територију спасили, ми. Срби су нас мрзели јер смо дошли да бранимо Муслимане, непријатеља, а Муслимани су нас мрзели јер смо дошли да помажемо Србима. Не, нисмо ни једно ни друго, већ смо били реални и најбољи задатак који смо урадили, то је био тај. И дан-данас видите каква је ситуација тамо и како је то све. Користећи то искуство, МУП или команда ПЈП проценили су да помешају, да тако кажем, једноставно да се изразим, 37. и 87. тако што су од та два одреда направили четири батаљона. Ако је ово било 1.500 људи са четири батаљона, то је негде по 300 људи, 350 у једном батаљону. Командант једног од тих батаљона био сам ја. Командант другог батаљона био је покојни Зоран Ранђеловић. Командант трећег батаљона био је, рецимо, Здравковић Љубиша, он је официр у Нишу. И сада, командант четвртог батаљона тренутно не могу да се сетим. И кренуло је то некако и наравно да су људи гинули као снопови су падали. У једној акцији је погинуло десет, у другој десет, катастрофа, значи, помешали смо професионалце и аматере. Хитно смо морали да радимо, за месец, два је то поново враћено на стару формацију, формацију 37. борбени, А-формација, интервентни и тако даље, значи све то говори шта је и кренули смо у

акције, а 87. када ми завршимо, када ослободимо комуникацију, ослободимо одговарајући простор, 87. запоседне и држи то и држи положај. Значи, већ од августа, то је било задње у августу, рецимо за Пантелијин дан, ево, ја сам и верник и православац и знам када је Пантелија, 08. или 09. августа, тада је била та комбинација и много људи је погинуло. Рецимо, тог дана је погинуло 20 и нешто полицајаца. Из Лесковца је погинуло три, четири полицајца који су били под командом тог батаљона којим је командовао Зоран Ранђеловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви хоћете практично да кажете, да Ви нисте командант здруженог одреда, колико ја схватам?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Морам да објасним да не постоји здружени одред 1999. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, у 1999. години не?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не постоји здружени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте причати до 1998. године, рекли сте.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па, како да вам објасним?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, рекли сте за 1999. да не постоји, а да је 1998. године по вама постојао.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да ли је вама јасно да смо ми завршили 1998. као здружени? Задња акција као здружени била је 08. августа 1998. када је много људи погинуло и речено, ово више не може и онда је генерал. Рођа, генерал Обрад Стевановић и цео тај МУП Србије рекао, враћамо се, тај врх полиције, враћамо се на стару формацију, 37. је борбени, а 87. овај и од тада више не постоји здружени, значи тај термин више се брише. 1999., ратно стање, већ имамо борбена искуства, све до 30. септембра, значи већ смо радили као 37. самостални и 1999. апсолутно самостални, самостални и једино сам ја командовао 37. а доказ о томе имате акт МУП-а. Молим Вас да се стави на скенер да потврди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо, то смо више пута и гледали, то је све у списима.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па, имамо, али тужилац стално то понавља и пише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Значи, ја сматрам да са овим што сам сада објаснио и овим актом МУП-а, Службе за ратне злочине, број 03/4-3/1бр. 230-4928/07 потписао начелник службе Александар Костић, каже, «према расположивим подацима овог Министарства, Радослав

Митровић је командовао 37. одредом Посебних јединица полиције», нигде нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Митровићу, то је изведено као доказ.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па изведено, али тужилац поново пише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па, ја морам да се борим против њега, знам да ме Ви разумете, али он ме не разуме. То смо разјаснили. Следеће што није тачно у овој прецизираној оптужници, исто на страни 2. задња два реда, «и руководилац команданта», то ми није јасно, шта је то, можда неки нови војни и полицијски термин, руководилац команданта, борбене операције чишћења терена на потезу Призрен-Ораховац-Сува Река, не знам шта то значи, да ли је вама јасно, молим да ми неко објасни. Ја сам био команданта 37. и никакав руководилац и на основу чега то тужилац тако пише, нека ми да документ, ево пише овде, ево тај је рекао, е то сте рекли, мени ће бити јасно. У тој акцији ја сам вама појаснио и поново морам због тужиоца, да је учествовао 37., са половином 37. у правцу Суве Реке. Ја сам командант. Друга половина која је ишла из правца Ораховца, командовао је мој заменик и тај део ја немам, не постојим, значи он је тамо главнокомандујући. Шта се тамо дешава, може само да се извести, а он одлучује на лицу места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, ви сте добили задатак чишћења терена на овом потезу, троуглу Призрен-Сува Река-Ораховац. Дакле, да ли сте ви били као командант 37. одреда задужен за тај потез?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, био сам задужен само за правац Сува Река према Ораховцу, а за онај правац од Ораховца, био је задужен мој заменик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то већ знамо, то сте рекли.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Тамо је био 87. молим вас само, само тренутак.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Извињавам се, само да не прекидам, само ово. Питали сте сада оптуженог Митровића, Ви сте добили задатак чишћења терена. То је термин из оптужнице. Ми смо овде у току поступка извели доказе и доказе, имате наредбе да се ради о једној здруженој антитерористичкој акцији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте ме прекидати, господине Петронијевићу, овде је оптужени јасно рекао и више пута је рекао да су имали акцију чишћења терена и рашчистили смо шта је то чишћење терена.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Чишћење терена, ослобађање од.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све смо о томе, немојте о томе.
ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Непријатеља, од УЧК, од терориста.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, то сте више пута рекли.
ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Од те неке паравојне формације, од те неке војске, коју Наташа назива војском и тако даље.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И на том путу Сува Река-Ораховац, дакле од Рештана, Ораховац, ко је био задужен?
ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Са три чете мог одреда, Крушевац, Врање и нишка, ја сам био задужен. А оне друге две нисам ја одговоран за њихово напредовање или проблеми или губитке или било шта ако се уради. На том правцу према Ораховцу био је новосадски одред. Тамо је командант тог одреда Бориша Јосифовић.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Понављате одбрану.
ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Морам да понављам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Понављате.
ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па, он ми каже да сам ја командовао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је ствар тужиоца.
ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ово је нова ствар, ја причам по њој, како, ко ће да зна да ја понављам, ако се не снимим, знамо ми који имамо списе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је све снимљено што сте рекли, то све постоји.
ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Мора да чује јавност, морају да чују новинари, мора да чују студенти, мора да чује тужилац, морају да чују сви па нека ми покажу чиме тврде да сам ја био помоћник.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је ствар тужиоца.
ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Нека он докаже чиме сам ја био руководиоца команданта, први пут чујем за тај израз.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.
ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: А у том смислу, нека се позове Јосифовић Бориша, командант 87., нека се позива Вељко Раденовић командир призренскев чете из тог правца, нека кажу да ли сам ја командир. Циљ тужиоца, што хоће да ме увуче, да сам ја командовао свима, па и Репановићу. Ја нисам ни њима ни Репановићу господине тужиоче.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте се тако обраћати тужиоцу, молим Вас.
ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па, морам, јер ја, ја сам попио три таблете сада да бих се смирио. Овде се ради о животу и смрти. А ја ћу

добити инфаркт док докажем да сам невин а после није битно. Видите мој медицински досије, а ја сам ионако осуђен на смрт, и пресудом и одбраном. Значи, командовао сам само са три чете мог одреда и тачка, нема више ништа. Ко тврди супротно, нека му је на част и нека докаже то, ја ћу сам да идем у затвор. Па, ја да сам погинуо, да добијем двадесет година, ја бих овде, одмах гинем, али хоћу правду. Значи, рашчистили смо, али он хоће да ме увеже тиме да би ми дао овлашћење и ширину овлашћења да сам ја могао да командујем и Репановићу и локалној полицији. Не, никада нисам могао, нити сам и када је било ситуације да треба, нисам. И много тога сада треба да причам, идем на ове главне детаље.

Шта је даље господин тужилац написао овде? Сада губи прецизност у доказима и у чињеницама и онда каже, «иако је знао да у Сувој Реци нема наоружаних припадника ОВК». Молим вас, у току рата, па ви видите шта је била Сува Река, колико је људи тамо погинуло, колико је шта било, тужилац каже, молим вас, он тврди да сам ја знао да нема припадника. Па, то је просто невероватно, ако би ово човек схватио здраво за готово. Па, тамо су и деца била наоружана, ако знате, али сада је лако седети из фотеле и причати овде о рату и о неким другим стварима. И кажем, припадницима Треће чете 37. одреда ПЈП и припадницима ОУП-а Сува Река, то је оно што сам малопре говорио да сада хоће да ми да моћ командовања и овлашћења да ја могу да руководим локалном полицијом, наредио отпочињање акције чишћења терена у реону Рештанског пута и тако даље и да се истера албанско становништво и тако даље. Значи, апсолутно једна нетачна констатација која је веома тешка ако се докаже да је тако. «Претходно испланирао и наредио припадницима 37.», сада овде, тачно наводи да је то 37. одред. Ако је то неко овде рекао, ми смо 90 дана су били главни претреси, од 130 сведока нико није рекао, то су били припадници 37. чете. Били су и овакви и онакви, али и ови и они, али нико није рекао то је тај. Ако су припадници 37. и он има доказе, онда молим вас, командир чете, командири водова, а били су овде и чули смо их, али он то све по претходно испланираној акцији. Молим вас доказ за то што тужилац наводи. А сада он поново иде на то, «а окривљеном Репановићу наредио да одреди групу»: Када сам му наредио? Ја и Репановић, нико није овде рекао да смо се видели, нити смо се тог дана видели, нити претходног, нити чули, нити видели. Ја сам рекао када сам оно свратио, када је било пуцање на мене када сам се враћао, ја те људе из сећања или када, не знам, али сам се, касније сам то објаснио, када сам се враћао тамо када је

пуцано на мене. Лепо је објаснио Јовановић Ненад и какав сам дошао и прашњави и цип и ауто и ја сам им рекао и он је лепо рекао, имате људи, ја сам се вратио прво да видимо због чега тамо има, ако треба да су наше снаге. Друго, да не оде неко да погине, људи, па није битно да ли је мој овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, то понављате, све сте рекли, немојте.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па, морам, ово је нова ситуација, ону ситуацију по оној оптужници смо завршили. Ја ово понављам по овој оптужници, ово је сада нова ситуација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само у ономе делу где је измењена.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Јовановић је појаснио, е сада ја овде кунем се и верник и све, да сам ја једном свратио у Суву Реку а то је било тада, а ако би било као што Јовановић наводи, онда бих ја требао да сам два пута свратио. Не може, гарантујем, да се он закуне да сам ја два пута свратио у та два, три дана, него само то један једини пут, а ако је он већ био тада када сам ја свратио, онда је то тада било, али ја знам да сам свратио када сам дошао у Добродељане, када су ме звали да идем за, то сам све рекао, да идем за Приштину, да свратим у Призрен и тако даље, и тада је Јовановић рекао, у реду, у реду, погледаћемо, видећемо. Да ли је погледао или није, то не знам, али тужилац све тако лепо романски, приповедачки, па молим, ја тражим доказ и онда ако мени ставите два, три доказа овде, тај и тај сведок, тај и тај документ, да пише овде Митровић ти здружени командант, довиђења, идем ја, знам где треба да идем, да ми нико не каже. Е оно, скинуо је, хвала Богу, бар нешто је добро урадио и како је доказано да нема, убијајте, товарите, хоћете да ја то радим место Вас и тако даље, а и сада он каже «и палите албанске куће, истерујте цивиле». Он сада то ублажава, али опет, опет он ко је рекао, да је чуо такву неку наредбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није нов моменат, господине Митровићу, то је било и у оној претходној оптужници.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Палите, истерујте цивиле и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте то понављати, него само оно што је нешто као ново у овој измењеној оптужници. То сте већ говорили о томе, то је било раније.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ми смо већ, само још пар минута и нећу да Вас задржавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Јер ово су важне ствари, ја сам својом руком нацртао, Коњиковац Стојан је донео карту војну, то имамо у документацији, где је била полазна линија, значи не из Суве Реке, него.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, све сте то рекли, од села Рештане, јел тако?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Али тужилац каже другачије и ово је ново, значи, да није било потребе да се иде, то што тужилац наводи, него овако као што су документа наређивала. Тако сам рекао и Вама и тако су вама рекли и командири водова, где је, одакле је када ко дошао и када су кренули, али оно што сам ја тражио, Сикетић је карту коју је дао, помешао са акцијом која је била после можда мање од месец дана, исто из Суве Реке, исти правац, када је погинуо Величковић, судија и овај тужилац, када су ишли на увиђај, али је тада са њима био мој заменик Грујић Предраг, кога сам ја више пута овде спомињао као сведока, али још није позван, значи мора да дође Грујић Предраг да потврди ово што ја кажем или да потврди што Сикетић каже, а и сам Сикетић је рекао када му је погинуо заменик, нађите у транскриптима, видећете, да, то је било када му је погинуо, када му је заменик погинуо, заменик Величковић Горан, мајор. Тада је у Сувој Реци, у том делу ту није било скоро никога, они само када су ту изашли, кренули тим путем и евентуално проверили да нема неки снајпериста, неки залутао који је дошао кући или нешто, да им нанесе губитке и рекао је, нема никога није видео и ми смо прошли и отишли даље. Тако да акција која је планирана у штабу и која је почела 25.-ог, почела је одавде како сам ја приказао, како приказују војне карте и војна документа и све остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли ви имате у овом моменту неки предлог још?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Имам предлог да би демонтовали све ово што господин тужилац наводи у прецизираној оптужници, ако не верујете мени, наравно, онда да ли има здружени одред из 1999. морао би да дође генерал Обрад Стевановић који је био командант у 1999. а и касније коју је улогу имао, он је био у врху МУП-а и полиције, да каже, да ли је 1999. године постојао здружени или није. Није, постојао је само 37. интервентни, борбени и имао сам само осамнаест погинулих, а да је остало као што је остало, имао бих 118, имао сам 60 тешко рањених и који су и данас инвалиди, без руку, ногу, без очију или било који други орган и да дође Коњиковац Стојан, у вези овог поново да понови ако треба, када је ко кренуо, да ли Коњиковац Стојан може да извести војну команду да ли је готовост у 6-7 часова, ако би те јединице биле негде

друго, ако нема онолико полицајаца колико је планирано да прати његову технику која не може да се креће, која није безбедна, ако нема пешадије, а уместо пешадије је била полиција, мој одред. Јосифовић Бориша, командант 21. одреда из Новог Сада, он је у Управи полиције Нови Сад, Јосифовић Бориша, он је био у правцу Ораховца, да каже, да ли сам ја њему командовао или је он сам командовао својим јединицама. Ако каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи на те околности, којим јединицама сте Ви командовали?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да, ја тврдим да сам ја командовао само са ове три чете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Са друге две чете је командовао мој заменик. Чак нисам командовао ни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте понављати, господине Митровићу, да не губимо време, немојте то понављати, то сте више пута рекли.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Добро, ако смо изгубили три и по године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Више пута сте то рекли.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Дозволите ми да изгубимо још пола сата, али су важне ствари. И то у крајњу руку иде на моје време. Значи, командант новосадског одреда је Бориша, да ли сам ја, јер овде тужилац, дакле морам овде да демантујем што тужилац каже, ако се ја ћутим и сложим, ви ћете рећи, тако је било, да. Значи, руководилац команданта, ја за такву функцију и дужност нисам чуо, нити сам имао. Да бих то демантовао, мора да дође Бориша Јосифовић, он је командовао својим одредом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, Обрад Стевановић, Коњиковац Стојан.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: И мора да дође Раденовић Вељко, призренска чета, командир призренске чете који је био исто из правца Ораховца, да ли сам и њима командовао. Значи не. Када то све демантујемо, ту је Репановић, па питаћемо да ли сам командовао њим и његовом полицијом. То смо завршили. Мора да видимо, тужилац сада наводи, прецизира, тако се и зове, прецизирана, да су то припадници Треће чете, крушевачке чете 37. одреда. Дај да зовемо, ако треба и целу чету, 150 људи, па да овде радимо и да видимо да ли су они били или нису били и ко је био и шта је био, од командира чете па редом, како ви процените, да овај детаљ, јер овде је, то је по тужиочевој причи, овој

која је овде, то је све испланирано, раније спремно, само се чека моменат и направи, убије децу и цивиле и остало што се десило, а по стварним догађајима, то никоме није пало напамет, осим што се несрећа десила. У рату се, такве ствари, нажалост, дешавају на све стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још нешто да изјавите?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Мора да дође мој заменик Грујић Предраг да демантујемо ово што је Сикетић говорио да је кренуо од полицијске станице. Не, он је кренуо тада када је био са овима, а сви су рекли његови командири водова и Коњиковац Стојан и ја сам цртао карте и његов командир вода је овде потврдио да је полазна линија била одавде и наравно, имао сам предлог за Лукића, ево записао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада сам прочитала.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ви сте то објаснили и сувишно је да сада то причамо, али није му било тешко да каже само две реченице, да ли сам ја имао по тој некој наредби нешто више или ово што смо доказали да сам имао, да сам био само командант 37. одреда. Ето, за сада толико, али ако у току јављања, мораћу још, ако има питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има питања? Нема питања.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја морам да појасним и овај нов догађај у вези мене. Мислим да интересује Вас и околину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, који је то нови моменат?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То је догађај што је дао предлог за нову истрагу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то није предмет овог поступка.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да, али све је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Митровићу, ми расправљамо само оно што је предмет ове оптужнице.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: И ово је предмет ове оптужнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Знате због чега?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, уопште нећемо о томе полемисати, то није предмет овог поступка и немојте уопште да то уврстите, у виду и питања и потпитања и коментара, не можете ништа коментарисати, то је други поступак.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Али, он је дошао у време када је то врста притиска на суд. Морате да ми дозволите да појасним због чега је, овај предмет се водио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, господине Митровићу, нисам вам дозволила и немојте коментарисати. Дакле питања нема?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја ово тумачим другачије, што ми не дозволите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, ја вам управо хоћу да појасним.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја ово тумачим да је ово Тужилаштво и госпођа Наташа Кандић био притисак на вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се води истрага, да ли се води истрага? Е, према томе, немојте сада уопште да коментаришете о тој истрази која се води против вас у овом предмету. Значи, то је неспојиво. Изволите, да ли имате питања?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ово је жалосно и смешно зашто се води истрага. Молим вас да ви прочитате ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ево, погледајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Митровићу, не желим то да гледам уопште.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па, да, наравно да не желите, јер, а ја то сматрам да је врста притиска пред пресуду и чињеница да је то тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите господине Петронијевићу.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Али Наташа Кандић може да.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија, да ли оптужени Митровић може да се изјасни, ја ћу покушати да што краће конципирам питање да би он могао што краће да одговори, да би ове ствари које је он сада изнео, на начин који је изнео.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја сам попио више лекова, да ли могу чашу воде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како да не. Хоћете молим Вас чашу воде.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Сад сам попио три-четири.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Што пре дефинисали. Судија, пре тога ја бих молио, пошто сам обавештен од колегинице да сте добили информацију о возилу које је користио, да нам ту информацију саопштите јер би можда једно од питања било у том правцу.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја бих можда да прочитамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одмах да вам кажем ово је као строго поверљива информација, онда да искључимо јавност. Ви сте могли да извршите увид у овај спис и да видите.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Нисмо ми то знали да је стигло судија да би могли да извршимо увид.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да ли је само то возило?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да нам саопштите то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да имате и обавезу да вршите увид у спис.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Дајте нам да извршимо увид сад па ћу поставити питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То возило је власништво СУП-а Ниш, на нишке таблице регистровано, на СУП-а Ниш и ено га сад у штабу у Куршумлији то возило, значи то је толико познато да је сувишно коментарисати о томе. Имате датум 17.03. на фотографији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте, немојте говорити док вам бранилац не постави питање.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Не видим у чему је, судија, пошто сам се упознао са информацијом која носи ту ознаку «строго поверљиво».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, носи.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Не знам због чега је то строго поверљиво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не улазим у то уопште.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Јер све су чињенице ту овде пред овим већем утврђене и управо потврђују све оно што смо ми до сада говорили, па у том смислу и немам питања да не бисмо отварали питање јавности овог дела поступка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Па ћу наставити са овим питањима које сам намеравао да поставим оптуженом.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Само да ли је возило које је 17.03., ја имам питање, да ли је возило које је 17.03. са фотографијом споменуто, ето ако ви.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Господине Митровићу, све је онако како сте ви тврдили тако пише у овом налазу, односно у овом допису.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Захваљујем. Немам више питања, захваљујем.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Тако да немојте о томе, да, немамо више разлога да причамо.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па, сумњам у све више и онда зато.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ако сумњате у мене, ја вас молим прочитајте ово ипак да не би било.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, не, сад ми је јасно кад сте ми рекли. Него реко, шта ли пише, збунио сам се, шта пише кад је тајна једно обично возило.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Пошто у новој оптужници стоји, а ви сте покушали, дошли сте до тог дела да су делови Треће чете којима сте ви наредили у 12 часова дана 26.03.1999 године предузели одређене радње у Сувој Реци, ја вас сада молим без обзира што сте то више пута понављали да се само концентришете на овај сегмент 26., 26., дакле други дан акције онако како сте Ви до сада то објашњавали, не 25. него 26. у време како сте ви рекли где сте се налазили у Призрену, где се налазила Трећа чета по вашим сазнањима? Тачније, да ли су припадници Треће чете имали потребе наређење или могли бити у Сувој Реци?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да одговорим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Они пре 26. и пре 24. морали су да буду ван Суве Реке, то је моја наредба коју сви знају и коју су поновили командири. Дислокација из објекта где су били смештени на то.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Само микрофон мало више, неће се добро чути.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Што тачкастији терен са што мање припадника, евентуално највећа водна формација, Други вод на другом месту, на трећем да не би се десило колективна погибија у случају НАТО бомбардовања. 26-ог, то су показали и командири водова они су морали да буду на домаку Студенчана и већ смо напредовали, значи кад сам ја Коњиковцу реко не форсирајте иду фино са севера односно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако широко да објашњавате, дакле хоћете да кажете да Трећа чета 26. марта није била у Сувој Реци?

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ни случајно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако. Конкретно одговорите.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: По мојој команди и по мом сазнању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Овде се ограђујем, по мом наређењу и по мом сазнању и како ме командир чете извештава, јер ја нисам био на лицу места па да кажем сто посто тврдим, али по мојим сазнањима ни случајно нити би смели да буду тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Него су били овде где су људи показали да су били Студенчани и даље горе према Ораховцу. То је 5 - 6 километара, на карти има, од Суве Реке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Следеће питање.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли сте икада у периоду од почетка бомбардовања па тих првих седам дана колико можемо да узмемо да су

се одређени догађаји везани за овај догађај, дакле та акција на терену и тако даље догађала, било којој јединици, било ком појединцу издали било какво наређење у вези активности полиције у самој Сувој Реци?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Никада и ја мислим да то нико овде није рекао осим сведока «А», ево Репановић је ту, ту је Јовановић, ту су сви ови учесници, па учесници кажу нико није наредио сами смо кренули, сведоци који су Шиптари, Албанац, колико је било.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Обзиром да ваш исказ на тај дан 26.03. нам је познат овде, опширно је дат и то у више наврата прецизиран, пардон, ја Вас ипак морам питати због навода оптужнице да ли сте било којом другом приликом, опростите, дакле не само 26.03. него било којом другом приликом оптуженом Репановићу издали било какво наређење?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Никада. Тражио сам кад је Зоран Ранђеловић погинуо, тражио сам кад сам препозно глас Стојковић Братислава.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Све сте то објаснили, ја вас молим само реците.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, само конкретно говорите.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Само две реченице, па не смета две реченице, молим вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не, понављате, то је све евидентирано, није нова ситуација, то је све нешто што сте већ изјавили.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Никада и кад је реко нисмо у могућности, апсолутно и друге јединице стигле пре њега, значи не могу ја Репановића, то смо појаснили милион пута и Репановић и његове старешине и ја, не могу и када су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сачекајте следеће питање.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија, ја ћу цитирати део навода оптужнице јер је питање да ли је икада такво наређење издао, а оно каже: «Након што је претходно испланирао» и тако даље «дана 26.03.1999. око 11 часова, да дођу камионима до полицијске станице», говори се о припадницима Треће чете, други пасус, судија, на страни број 3, у Сувој Реци да се одатле крећу пешке са леве и десне стране Рештанског пута развијени у стрелце, да врше претрес, да врше претрес и паљење албанских кућа, да пуцају на цивиле албанске националности и лишавају их живота.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Е, то би био прецизирани задатак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја опет морам да Вас прекинем, то је било и у ранијој оптужници.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ја питам конкретно да ли је сада Трећој чети издао такво наређење, јер овде сада се тврди да више није неком другом него Трећој чети?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте широко, рекли сте то је било раније у тој оптужници. Да ли сте Трећој чети тако неку наредбу издали?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Никад такву, али ако тужилац има такву наредбу писану или сведока усмену ја идем на издржавање казне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Никада тако нешто. Зна се који ми је задатак.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Господине Митровићу, овде смо као сведока видели господина Сикетића, он је сведочио, неспорно је да је он командир Треће чете у том тренутку, у том моменту, видели смо још неке људе командире водова. Да ли можете да се сетите још неког руководећег кадра Треће чете, људи који су били командири водова, одељења или било ко? Кога сте ви лично евентуално познавали?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Мање знам командире водова, обично познајем командира чете и његовог заменика. То су први људи са којима ја радим и сам радио и контактирам. Ако нема командира чете.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ајте, повлачим питање, извињавам се судија да не би било одуговлачење у том правцу. Колико организационо Трећа чета у том тренутку је имала водова као нижа организациона јединица?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Пет водова је Трећа чета имала.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли су сви водови имали командира и заменика командира?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Сваки вод је имао командира вода, а Сикетић је имао свог заменика Величковић Горана који је погинуо кад су кренули другом акцијом о којом ја тврдим кад је ишао од полицијске станице да се провере куће мештана, иза леђа и када су отишли горе према Студенчану само држи тај део Ран Дубрави, с леве стране је била Друга чета.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ви говорите о догађају месец дана након овог?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Месец дана након овог.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Кажите ми сад која је нижа организациона јединица од вода?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Одељење, командир одељења.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Колико сваки вод има одељења?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Сваки вод има три одељења и свако одељење има командира.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Дакле, имамо пет водова у оквиру Треће чете?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Пет.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Пет командира водова.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Пет.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Пет заменика командира водова?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па добро, заменик је ту увек.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: И три пута по пет одељења, значи петнаест одељења?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Петнаест командира водова.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: И петнаест одељења?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Петнаест одељења.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: И петнаест командира одељења?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: То би тако требало формацијски да буде?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Колико одељења, толико командира водова.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија, наш предлог је конкретно, имајући у виду на овај одговор да се позову и саслушају као сведоци сви командири водова и сви командири одељења Треће чете на околности да ли су 26.03.1999. године у 12 часова део јединице или цела јединица или једно одељење или два вода или један вод или било ко из састава Треће чете се налазио у Сувој Реци? Да ли је од команданта Митровића или командира Сикетића добио наређење које стоји у трећем пасусу, на трећој страни, коју смо малопре цитирали и да ли су таква наређења извршена?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: И још једно. Где су се тада налазили?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Само да појасним.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Мислим да је то најмање 19 људи руководећег кадра нижег или вишег који о овој ствари може да говори, а очигледно да тужилац има неке информације које нико од нас овде нема. Ми смо приморани да на овај начин оповргавамо то све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ми ћемо одлучити о вашим предлозима. Да ли ви имате још неко питање?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Још једну реченицу. Ако би кренула оваква формација, 40, 50 како се наводи у оптужници то су најмање два вода. Два вода мора да пођу два командира водова и мора да пође командир чете или заменик јер се иде у борбену акцију где се очекују и најтежи задаци наравно и ту мора да пође испред старешина, значи ту акцију мора да води или Сикетић Зоран или да води Величковић покојни, а командири водова обавезно и обавезно један од тих старешина, они ће појаснити да ли је било и ко је био и како је било.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: И још једно питање судија. Да ли је током ове акције, ви сте се претходно изјашњавали, ја вас молим да још једном то кажете да ли у току ове акције вашој јединици придодаван било који део полиције локалног МУП-а, конкретно Суве Реке?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Никад па ни тада ниједан-једини полицајац а не нека јединица, ниједан полицајац из Суве Реке или из Призрена или из Ораховца није био с нама, био је 37. одред са војском и био је 21. одред и ова призренска чета. Свако је имао своју одговорност и своју зону дејства.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Такође судија нешто о чему се окривљени изјашњавао, али ја морам то питати због навода оптужнице јер сада имамо некакав унапред припремљен план. И окривљени и многи сведоци су се изјашњавали о плану акције која је била у току. Мислим да су и на мапама означили правце дејства, начине, развој јединице итд. Дакле, да ли је тим планом акција која је била у току у периоду од 25-ог па до 28-ог, 29-ог или већ 30-ог у зависности од интензитета њеног трајања била обухваћена и ова наредба која овде стоји у оптужници да се пале куће Албанаца, да се пуца на цивиле да се они убијају? Дакле, да ли је такву наредбу неко вама издао, а ви сте се већ изјаснили да ли сте такву наредбу неком издали?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ви сте видели код докумената и у предмету да се има упутство о поступању бораца у току борбених дејстава са цивилима и у складу са Женевском конвенцијом и хуманитарним правом, то смо овде доказали. Значи, незаконита наредба. Па ми смо имали икс случајева, полицајац, додуше резервиста који је извршио силовање у Ораховцу.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Кратко одговорите ја вас молим.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па морам да наведем пример.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Па пустите пример, одговорите кратко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте примере молим вас.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Морам пример да бих био убедљив.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Пустите убедљивост, кажите да или не?
Да ли је у плану који сте ви добили постојала оваква наредба или не?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па не постоји тако нешто, па нисмо људи индијанци.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли сте икада у било ком плану у овом периоду видели овакву наредбу – усмену, писмену, на било који начин?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Борба против шиптарских терориста који су запосели територију и који угрожавају становништво, који угрожавају комуникацију, који прете да нас нападне НАТО а бићемо одсечени и тако даље, мора да се очисти терен у смислу да се успостави стање јавног реда и мира и безбедност свих становника. Ја сад треба напамет да причам шта пише овде, знам целу наредбу напамет, а цивилно становништво је заштићено, да ли је оно у Призрену или у Сувој Реци, Нишу, у Београду, апсолутно и дан-данад и увек је било тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још питања?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Нема питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема више питања. Да ли можда још неко има питања?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Само још један моменат. И тврдим овде да Сува Река није била обухваћена у тој акцији и то сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Митровићу, знате ли колико пута сте то рекли? Па немојте стално понављати.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Јер је било говора да има довољно снага локалне полиције и територијалне одбране које могу да држе Суву Реку под контролом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете се вратити на ваше место. Оптужени, изволите?

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Пре него што се изјасни мој клијент по измењеној оптужници ја бих процесно да се изјасним о измењеној оптужници. На прошлом рочишту, тј. на прошлом главном претресу ми смо добили измењену, прецизирану оптужницу, међутим измењена оптужница нема све елементе који би требала да садржи у смислу одредби члана 266 јер што се тиче мог клијента, јер није описано ни време, ни место, ни начин када је примио наредбу од прво-окривљеног, како се овде тврди, претходно испланирао и наредио а окривљеном Репановићу да одреди групу полицајаца из ОУП-а Сува Река и начин, нити време, нити место, уопште није описано, а треба бити описано, па

сматрам да веће има овлашћења из одредбе члана 267 Законика о кривичном поступку, те предлажем да се ова оптужница измени како би оптужени Репановић могао да се изјасни на оно конкретно шта му се ставља на терет. Сада му се ставља нешто нити зна на који начин да се брани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да вам кажем, оптуженом Репановићу ништа није измењено.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Ми смо за разлику од вас, можда, ми смо детаљно анализирали оптужницу, сматрамо да је дијаметрално супротна оној првобитно одређеној јер се у првој оптужници ставља на терет да је био испред полицијске станице, па кад се није доказало да је био испред полицијске станице, е онда да су већ унапред се договорили на неки начин и одредили групу за убијања и на томе се темељи цела оптужница и даље разграђује кроз ту паушалну тврдњу. Нека се одреди место и начин на који му је Митровић издао наредбу и место, време и начин када је Репановић пренео ту наредбу и коме је пренео, јер су обично НН починиоци примили наредбу и НН је место где је извршено кривично дело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, да ли ви желите нешто да се изјасните по овоме? Не. Изволите оптужени Репановић?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Госпођо председнице већа, господо судије, ја сам добио диспозитив прецизиране оптужнице, прочитао сам и разумео сам речи из те оптужнице, али рећи ћу вам оно што ја мислим. Све оно што пише у овој оптужници, а односи се на мене то је нетачно. Прво тог и тих дана нисам се видео са првооптуженим господином Митровићем, па из тог простог разлога никако господин Митровић није мени могао да изда било какву наредбу или ја да примим неку наредбу од њега. У овој оптужници стоји да је првооптужени испланирао и наредио а у делу где се односи на мене, Репановић да одреди групу полицајаца из ОУП-а Сува Река да учествује у овој операцији чишћења терена и убијања цивила албанске националности. Никада никоме нисам наредио, нити сам одредио неку групу да овако нешто ради нити су припадници полиције било када, припадници полиције Суве Реке било када учествовали у чишћењу терена, како стоји у оптужници. Овде нема, како рече мој бранилац малопре, ни место, ни време, ни начин како је то господин Митровић мени издао овакву наредбу. Кад би издао овакву наредбу господин Митровић би морао са мном да се састане негде,

морао би да има време кад се састао и начин, шта ми је рекао. Ово стварно нема ништа овде, ја просто не могу да разумем шта пише у овој оптужници. Даље, у овој оптужници стоји да на лицу места испред полицијске станице првооптужени поред осталог наређује окривљеном Јовановићу и припадницима ОУП-а Сува Река који су се налазили испред полицијске станице и били одређени од стране окр. Репановића у ову групу која ће учествовати у нападу и убијању албанских цивила. Очигледно да опет и овде тужилац примећује да мене нема ту, значи ја нисам присутан уопште. Из овога се види да ја се са Митровићем нисам састајао уопште, значи он наређује, из овога се види ако је ово уопште и тачно, наређује Јовановићу и припадницима полиције ОУП-а Сува Река. Било како да сам ја био ту тог дана никако не би могло да се доведе у везу да господин Митровић наређује помоћнику командира, а да не наређује командиру полицијске станице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Репановићу, ово нису нови моменти. Немојте уопште говорити о томе, већ сте се изјаснили по тој претходној оптужници. Апсолутно ово сад о чему се ви изјашњавате то није ново. И даље и у претходној је стајало исто да је поступајући по примљеној наредби одабрао групу од 10-ак припадника апсолутно исто стоји.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Није госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Апсолутно исто. Изволите?

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Судија, оптужница је доста измењена, али процесно. Сад да би оптужени требали да се изјасне по измењеној оптужници, молимо вас да га оставите да у неометаном излагању у првом делу изнесе оно што сматра па уколико би имао питања сви ћемо да га питамо. Ово је озбиљна ствар и морамо имати стрпљења да оптужени изнесе своју одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, сваки од оптужених треба да изнесе одбрану уколико је измењена оптужница, уколико је измењена оптужницу односу на тог оптуженог, али ако у односу на вас конкретно никакве нове нисмо добили чињеничне наводе, ви и даље стојите исто као што сте стајали у претходној оптужници.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: По први пут госпођо судија овде се спомиње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то по први пут?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да сам ја добио од господина Митровића наредбу да формирам групу да учествују у некој операцији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То вам је и у прошлој оптужници.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: У прошлој стоји да сам ја био испред полицијске станице, да је он мени наредио, а ја сам тој групи наредио да изврши одређено кривично дело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Репановићу, стоји исто да сте поступајући по примљеној наредби одабрали групу сачињену од 10-ак припадника, примљене наредбе од оптуженог Митровића. Дакле, исто вам стоји.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Али сад овде стоји «тој групи наређује Митровић», не наређујем ја. Наређује Јовановићу, наређује Митровићу и припадницима полиције ОУП-а Суве Реке, мене нема очигледно овде, ја сам о томе говорио и нећу сад да понављам своју одбрану где сам био и шта сам радио тог дана, значи очигледно да ја нисам био тог дана ту и не знам о чему се ради уопште. Ја овде седим већ три и по године и не знам о чему се ради. Даље понавља, доле сад кад се односи опис на мене ово исто да сам ја наредио тој групи полиције. Прво каже да је Митровић наредио Јовановићу и тој групи, а после каже да сам ја наредио тој групи а овај полицији. Овде нема ни место, ни време где сам ја то наредио тој групи полиције да изговори овако тешке речи што нико није изговорио «идите, убијте, товарите и возите». Ово је стварно страшно, страшно за мене јер ја никад нисам изговорио, нисам ни помислио на овакве речи, верујте ми, а то господин тужилац ладно пише и уноси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још нешто да наведете?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Имам даље, што се тиче «а потом одредио другу групу припадника полиције, издао наредбу да заједно са припадницима цивилне заштите лешеве убијених цивила, утоваре у камион, одвезу са лица места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О томе не морате да се изјашњавате, све сте се изјашњавали, то вам је и у првобитној оптужници. Мислим, немојте упорно да вам говорим да не износите оно што сте већ изнели по претходној оптужници. У том делу вам је апсолутно неизмењено.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нема ниједног имена коме сам ја наредио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можете да кажете, али немојте, мислим већ смо расправљали о томе.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: О овоме ћу ја да говорим у завршној речи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само о ономе што је промењено молим вас.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: О овоме ћу ја да говорим у завршној речи детаљно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, то имате право.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Рећићу, а сви ми знамо кога сам ја послао и где сам послао и на које задатке сам послао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још нешто евентуално да додате?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Имам и на крају ове прецизиране оптужнице то сам приметио «те потом извршавајући примљену наредбу НН припадници полиције ОУП-а Сува Река након извршене ликвидације ишли од куће до куће». Сада пошто је господин тужилац одустао од даљег гоњења против Папић Рамиза, сада су НН припадници полиције. Значи, неко наређује НН припадницима полиције да иду од куће до куће и врше расељавање становништва. Ово исто није тачно. Никада то нисам никоме рекао и то ћу исто у завршној речи детаљније да говорим око тога, ово је нетачно тотално. Ево, пошто очигледно да кажете да се понављамо, ја ћу да скратим и скратио сам колико сам могао али ово све што пише у оптужници ово је нетачно што се односи на мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има питања? Питања нема. Тужиоце, питања немате? Да ли има још неко питања? Изволите?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Господине Репановићу, малочас сте рекли да тог дана нисте видели Митровића?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тог и тих дана нисам видео Митровића апсолутно.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Управо је то следеће питање било да ли сте га видели тих дана, кажете нисте?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нисам, тих дана га нисам видео. Ја сам говорио кад сам га видео, да не понављам сада поново оно.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ми морамо још једну ствар мало да рашчистимо иако је о томе било много посвећено пажње до сада, опет не мислим због већа и због нас него због оних који ово пишу у оптужници. Ко је то нећу да улазим више у то. Да ли је Митровић могао да нареди вама или вама подређеном лицу, било шта?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја сам о томе исто говорио.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Било шта?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Исто сам говорио и реко сам.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Кратко само одговарајте молим вас, да не губимо време.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Реко сам није могао мени да нареди Митровић, мени је могао да нареди мој начелник ОУП-а и начелник полиције о чему сам говорио овде и, значи није могао да нареди.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли ви имате сазнања да је вашем подређеном или надређеном Митровић било шта наредио икад?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја таква сазнања немам.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли сте ви могли да наредите неком припаднику 37.ПЈП одреда било какву радњу без учешћа његовог непосредног старешине?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нисам могао да наредим.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Хвала вам судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо. Изволите.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Господине Репановићу, да ли сте икада издали наредбу припадницима Територијалне одбране за време бомбардовања током 1999.године?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Никада, никада.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Да ли по икаквој линији командовања имате икакве надлежности над тим лицима?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Немам никакве надлежности, нити смо се виђали у току рата, нити знам ко су све припадници Територијалне одбране.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Да ли можете суду да објасните да ли Територијална одбрана поседује неку своју командну структуру, о чему се ту ради?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја мислим да је суду то јасно да свака јединица има своју командну групу и свако одговара свом старешини а никако старешини полиције или старешини неком.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Да ли је било неких садејстава, заједничких акција, било шта између полиције и Територијалне одбране и 26., и осталих дана?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, о мом знању не.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо можете се вратити. Оптужени Јовановић. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете три и по године седите, а не знате због чега?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не знам господине тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ево да вас питам. Као командир полицијске станице у којој је на неколико десетина метара од полицијске станице убијено 50 људи, а ви о томе не знате ништа, питам вас како је то могуће?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Господине тужиоче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Имам примедбу на овакво питање, да ли је могуће нешто или није могуће, то није на Репановићу уопште да одговара на такво питање, али евентуално је могуће, доста смо и сведока саслушали живе у Сувој Реци, на месту где се извршио злочин.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па не.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Па ништа о томе нису знали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је примедба на ово ваше постављено питање.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Да, тако да мислим да је ово забрањено питање.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ако ви мене држите овде што сам био командир полицијске станице, а не што сам извршио кривично дело, онда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ми смо били сведоци овде да људи кажу да сте ви били присутни и кад су тела одношена, ви били присутни кад је било убијање, ви били присутни ту и сад кажете не знате зашто седите три и по године.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Није тачно да сам ја био присутан кад су тела одношена, нити сам био присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и које је питање.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нити сам био присутан када су тела.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па питање, јер му сад јасније због чега седи овде после три ипо године?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте тако, молим вас.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Господине тужиоче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Репановићу, вратите се на своје место, оптужени Јовановић Ненад. Јел желите ви нешто да прокоментаришете, имате измењену оптужницу. Да ли бисте се ви нешто изјаснили? Господине Јовановићу, ја вас питам зато што у претходној оптужници је било окривљени Јовановић наредио «ајде, ајде крените», а овде сад у овој измењеној «а оптужени Јовановић Ненад након што му је Митровић издао наредбу да се припадници СУП-а Сува Река укључе у напад, наредио да се одабрана група припадника ОУП-а Сува Река укључи у напад и убијање албанских цивила». Ваш бранилац није ту, али ту је замена, дакле у том делу вам је измењено, баш да сте ви наредили да се убијају цивили.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Добар дан поштовани суде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Нити сам наредио, нити би као човеу тако нешто напамет да ми падне да тако нешто урадим, јер ја сам ту живео и мислио да живим у тој средини и то је потпуно нетачно и нити је мени Митровић могао да нареди, нити би ја извршио Митровићу, нити било коме тако нешто да ја учиним такво кривично дело, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: И по цени живота, ја би бацио значку, изволите, нисам припадник више ових јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала господине Јовановићу, можете се вратити. Да ли још неко од оптужених жели да прокоментарише ову измењену оптужницу, да вас не прозивам ја редом, ваљда знате, добили сте је. Чукарић, не, јел тако, добро, Петковић Мирослав нема нико, добро. Нишавић, па добро, реците. У односу на вас се ништа није променило, у односу на вас није, код вас стоји тако.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: То још није променио, једино што је додао, ово што је написао пиштољ, у завршној речи ћу да образложим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо, вратите се на место. Да ли има још неких предлога за допуну доказног поступка, осим ових предлога од стране оптуженог. Ја бих вас молила мало тише, осим предлога од стране оптуженог Митровића и његовог браниоца да ли има још неких предлога за допуну доказног поступка. Изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Извода из правила полуаутоматска пушка М 59/66-7,62 милиметра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извод из, извињавам се нисам вас чула.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Правило, полуаутоматска пушка 7,62 мм, М59/66 и из Приручника за командире одељења, а то су оне табеле видљивости, односно препознавање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је исто приручник, добро, да ли има потребе да ставимо то на документ камеру?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: По налажењу већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ево да погледамо сви преко документ камере, наравно, ево прокоментаришите, али ми ћемо ставити на документ камеру, ја бих молила режију да нам прикаже ово правило или извод из правила, на документ камеру.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дакле, предлог се односи на део ове табеле која каже шта се види на 150 метара, при војнику нормалног вида и да кажем савршене видљивости, дакле лепо време и јако осветљење, 150 метара виде се шаке руку, делови оружја и одеће, нигде лица, нигде очију, нигде знака препознавања особе, и то је оно што тврдимо све време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала лепо. Добро, то би било то.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија да извршимо концентрацију ових предлога, били су мало дисперзионо постављени, имајући у виду да је нешто окривљени рекао, нешто ми, па бисмо да заокружимо шта сте ви коначно у записник, да не бисте поново гледали транскрипт шта смо ми предложили. Дакле, обзиром да је нажалост генерал Лукић одбио да сведочи, ми немамо механизам и ви немате механизам имајући у виду где се он налази, у којим условима, да то учините. Оптужени Митровић је предложио да се саслуша и Обрад Стевановић, предложио је да се саслушају Стојан Коњиковац, предложио је да се саслуша Грујић његов заменик, предложио је да се саслуша, немојте ми замерити, ако сте записали командант новосадског одреда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јосифовић Бориша.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Јосифовић, то су четири колико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рађеновић Вељко.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: И командир призренске чете, то је пет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рађеновић, јесте, то је све убележено, да.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ја сам судија дао предлог да се позову и саслушају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви командири водова, одељења.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Сви командири водова и одељења, али такође предлажем да се поново позове и саслуша Сикетић, командир 3. чете, јер овде имамо потпуно нову ситуацију, овде имамо ситуацију да је измењена оптужница Сикетића директно помиње као некога ко је морао бити инвобиран у ово. Према томе овде су сад већ околности и питања на која мора директно да одговори, да ли је Митровић издао наређење, и да ли су припадници ваше чете и који припадници учествовали у овоме у то време, знате, он је у свом сведочењу помињао неко време осам, девет сати, мало касније, јутро, неки претрес кућа, да видимо да ли је он то побркао неки догађај, да ли је тачно ово што тврди оптужени Митровић да он говори о догађају који се догодио месец дана након тога, а не о овом догађају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тужиоче изволите.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Јако су чињенице битне, поред овога ја лично бих предложио да се саслуша Властимир Ђорђевић, Обрад Стевановић, на ове исте околности, а околност је да ли је 1999.године поготову у почетку рата постојао здружени 37.ПЈП одред. Прво да ли је постојао, а друго да ли је командант такве имагинарне јединице био овде оптужени Митровић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите тужиоче. Режију бих молила да нам уклони ову слику и да нам да слику суднице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не знам шта да вам кажем, ја имам утисак свих ових година да се жури да се заврши поступак, и кад год дође тај поступак до краја онда одбрана има неке нове сведоке, ако суд мисли да би саслушање ових сведока помогло тужилаштво ту неће стајати на путу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо. Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Ја само имам питање у ком својству се предлаже Обрад Ставановић, у вези са 37. и 87.одредом, у ком својству?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је, објаснио је, због овог здруженог одреда 37. и 87.одреда.

НАТАША КАНДИЋ: Па али он није, ми смо га често овде видели, он није нека компетентна особа, он није био командант ПЈП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то су њихови предлози, то су њихови предлози о којима ће суд да одлучити.

НАТАША КАНДИЋ: Па зато питам у ком, нека нам објасни у ком својству само предлажу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У својству сведока, направимо, ми ћемо се повући, односно веће да одлучимо о овим вашим предлозима. Изволите.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Хвала судија, имајући у виду значај овог поступка, јако би ми било драго да је уважени колега тужилац устао и аргументовано прихватио или оспорио све ово што смо ми предложили. На нашу срећу, а на жалост тужиоца нису ово предлози којима одбрана измишља да би продужила поступак, ови су окривљени у притвору, ми се овде бранимо од претпостављене кривице, на жалост дошли смо у ситуацију, није први пут да се доказује презумпција невиности и ми ово што сада предлажемо то је управо у ту сврху, јер тужилац износи тврдње а за које не даје ама баш ни један доказ о основаности сумње за постојање такве тврдње или такве чињенице. Шта нам остаје у поступку да предлажемо сведочење, предлажемо извођење доказа, сведока оволиког броја да бисмо оповргли потпуно чисту без икаквог и једног доказа тврдњу тужиоца. Дакле, нисмо ми ти који измишљамо доказе да би одуговлачили поступак, већ је у питању господин тужилац, уважени колега који је изменио оптужницу, није нама циљ да ови људи буду у притвору и даље, није нама циљ да овај поступак траје колико траје, већ овде очигледно постоје сасвим други циљеви, овај поступак траје колико је потребно да се воде истраге за друге поступке, како би се оправдало постојање разно разних фондова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала вам лепо, веће ће се повући.

Настављено у 16,05.

Веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈАЈУ СЕ сви предлози и то да се саслушају Обрад Стевановић, Коњиковац Стојан, Јосифовић Бориша, Рађеновић Вељко, Грујић Предраг, Сикетић, као и сви командири водова, одељења 3.чете, као сувишно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема више нових предлога у допуну доказног поступка, јел тако?

Нема предлога у допуну доказног поступка.

Председник већа

О Б Ј А В Љ У Ј Е

Да је доказни поступак ЗАВРШЕН.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, нисам обратила пажњу био је предлог да се и Властимир Ђорђевић саслуша у својству сведока, одбијен је и тај предлог, зато сам рекла, сви предлози су одбијени.

ЗАВРШНЕ РЕЧИ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заменик тужиоца за ратне злочине, изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА:

Поштовани Суде Тужилаштво за ратне злочине у потпуности остаје при прецизираној оптужници, јер сматра, да је у току доказног поступка несумњиво утврђено, да су оптужени извршили кривично дело ратног злочина против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗЈ, које им се ставља на терет и за које су кривично одговорни.

Догађај, који је предмет овог поступка, одиграо се у центру града Сува Река - АП КИМ, у првим данима бомбардовања, 26.марта 1999.године, након што је било проглашено ратно стање и отпочела офанзива НАТО снага према нашој земљи; у време када је постојао оружани сукоб између Савезне Републике Југославије и Коалиције НАТО снага, и истовремено у време постојања унутрашњег оружаног сукоба између оружаних снага Савезне Републике Југославије - Војске Југославије, и полицијских снага Републике Србије, са једне стране, и припадника наоружане војне организације «Ослободилачка Војска Косова», са друге стране.

Оптужени су били припадници српских оружаних снага и то припадници Посебних јединица полиције, активног и резервног састава јединица полиције ОУП Сува Река, у саставу полицијских снага Републике Србије, заједно са припадницима тадашњег Ресора државне безбедности, те припадницима Територијалне одбране.

Појединачна припадност оптужених појединим јединицама у саставу српских оружаних снага, њихова позиција и статус прецизно су изнети у изреци оптужнице, а њихов статус и припадност неспорно је утврђена у доказном поступку на главном претресу и то окривљени не оспоравају.

Неспорно је да су у реону Сува Река, у то време, биле упућене и ангажоване и јединице 37.одреда ПЈП, којим је командовао оптужени Митровић Радослав, а чија команда се налазила у Сувој Реци у зградама предузећа «Метохија вино».

Задатке је примао у Штабу у Приштини, чији су чланови између осталих били и генерал Лукић, Обрад Стевановић, Властимир Ђорђевић.

Осим тога, из Извештаја МУП-а Републике Србије – Кабинет министра број 017828/058 од 07.07.2005.године, утврђује се да је у реону Суве Реке у то време ангажован 37.здружени одред ПЈП (37. и 87.одред ПЈП) и 5.чета 124. интервентне бригаде ПЈП и да је командант овог здруженог одреда пуковник Радослав Митровић.

Резултати доказног поступка и исказ оптуженог Митровић Радослава, који је сагласан исказу сведока Делић Божидара, те исказу других сведока припадника војске или полиције, пружају основ за следеће закључке:

- на овом подручју пре почетка бомбардовања и у првим данима бомбардовања, у периоду 20.-24.марта, било је интензивнијих напада припадника ОВК на јединице војске и полиције. У реону Сува Река дејствовале су снаге 124.,122. и 121. бригаде ОВК, као и снаге локалних штабова, укупно 1.500 до 3.000 припадника ОВК.

-20. или 21. марта са Божидаром Делићем, окр. Митровић је отишао за Приштину да приме документа за наредне задатке у случају и када буде почело бомбардовање.

Задатак је био да се неутралишу јединице ОВК, распоређене у троуглу Призрен-Сува Река-Ораховац и да се обезбеди комуникација.

Детаље ове акције, Митровић је разрадио са ген. Делићем одмах по пријему задатка из Приштине, да би са извршењем задатка започели у раним јутарњим сатима 25.марта, када је почела офанзивна акција јединице којом је командовао против ОВК у реону Суве Реке, уз подршку 549. и 243.моторизоване бригаде Војске Југославије;

-у том смислу Митровић Радослав је добио двостругу улогу; био је командант здруженог одреда ПЈП и руководилац конкретне борбене операције, односно дела борбене операције здружених снага ВЈ и јединица МУП-а.

Код ових неспорних чињеница намеће се логичан закључак да је Митровић Радослав у том својству морао сарађивати и са начелником и командиром месне полиције, тако што би у одређеним ситуацијама од њих тражио логистичку и другу подршку, па и да непосредно ангажује припаднике локалне полиције ради извршења ове борбене операције.

У прилог томе сведочи чињеница да је основни задатак борбене операције, којом је руководио, био стварање повољнијих услова и обезбеђивање комуникација, да би тај простор, који су држали припадници ОВК, био чист, и да би био запоседнут од локалне полиције. У конкретном случају и полиције ОУП Сува Река.

У војно техничком и тактичком смислу, односно према правилима војне доктрине природа борбеног задатка значи и то да су полицијске снаге ОУП-а Суве Река, снаге ТО и Цивилна заштита Сува Река били елемент борбеног распореда снага здруженог 37.одреда ПЈП. То даље значи да оптуженом Митровићу извршење конкретног борбеног задатка, поред осталог, даје права и овлашћења да командује и припадницима локалне полиције, која је трабало да у борбеној операцији запоседне освојене територије, као и припадницима ТО и Цивилне заштите.

Поред таквих овлашћења и права, оптужени Митровић, као командант 37. Одреда ПЈП и као руководилац конкретне борбене операције сноси и највећу командну, моралну, и сваку другу одговорност, и та одговорност утврђена је према начелима војне доктрине и оружане борбе, као и правилима руковођења и командовања у рату и миру и односи се на све оно што се догађа у зони одговорности јединице којом је командовао.

На овакав закључак упућују и искази биших припадника ОУП-а Сува Река, саслушаних у својству сведока, који Митровића

доживљавају као команданта, јер су били непосредни сведоци његовог односа према старешинама ОУП-а и сведоци одређених наредби које им је овај издавао, а они извршавали.

Осим тога, из Извештаја Министарства одбране ВБА – СП 3186-2 од 21.03.2006.године, се види да је 25.03.1999.године борбена група 5 (БГ-5) из састава 549.моторизоване бригаде у раним јутарњим часовима прошла без задржавања Сува Реку и изводила борбена дејства на правцу Рештане – Студеничане – Самодража до 27.03.1999.године, а од 27.03. до 01.04.1999.године на правцу Самодража – Добродељане – Пагаруша, те да у наведеном периоду у Сувој Реци, Војска Југославије није изводила никаква борбена дејства јер је град био под контролом МУП-а Републике Србије. Код оваквог извештаја искључена је било каква одговорност ВЈ за догађаје у Сувој Реци у овом периоду. Из овог извештаја, произлази и то да у самом граду Сува Река није било јединица и припадника ОВК у том периоду.

Неспорно је да су на овом подручју се налазиле и редовне полицијске снаге ОУП-а Сува Река, и то припадници активног састава полиције, који су били ангажовани у борби против ОВК, док су припадници резервног састава полиције били ангажовани у извршењу послова и задатака из делокруга рада службе, а посебно на обезбеђењу објеката ОУП-а, позорничких и патролних служби, а по потреби извршавали су и друге задатке.

Команду над овим јединицама имали су «*de jure i de facto*» оптужени Репановић Радојко, командир полиције и његов помоћник оптужени Јовановић Ненад, који је између осталог био задужен за резервни састав полиције, док су оптужени Чукарић Слађан и Петковић Мирослав били припадници полиције у ОУП-у Сува Река, оптужени Нишавић Милорад припадник Државне безбедности за подручје Призрен, а оптужени Петковић Зоран припадник ТО Сува Река.

На дан 26. марта 1999. године, почев од 12,00 часова, сва оптужена лица предузимала су радње које су прецизно описане у изреци оптужнице, које се састоје у нападу на цивилна лица и цивилне објекте на тзв. Рештанском путу, у Сувој Реци.

Последица овог напада је лишење живота 50 цивилних лица, углавном жена и деце, чланова породице Бериша, изазивање пожара и паљења готово свих кућа у нападнутом делу града, пљачкање становништва, што је све резултирало масовним исељавањем албанског становништва из града.

Конкретно, у доказном поступку, на основу исказа бројних сведока – цивила албанске националности, на основу исказа сведока «А», сведока Вељковића и других бројних доказа се утврђује следеће чињенично стање:

- Дана 26.марта 1999.године око 12,00 часова, припадници 37.одреда ПЈП, у два камиона и оптужени Митровић у возилу „Ланд ровер“, стигли су испред Полицијске станице у Сувој Реци и зауставили се одмах поред зграде ОУП-а Сува Река. Одмах, су се искрцали из камиона, развили се у стрелце и крећући се са леве и десне стране Рештанског пута почели да претресају и да пале куће цивила албанске националности, које припадају члановима породице Бериша;

- у том моменту испред зграде Полицијске станице налазили су се поједини припадници активног и резервног састава ОУП Сува Река, као и припадник тадашњег РДБ Нишавић Милорад;

-код зграде ОУП-а, опт.Митровић је издао наредбу опт.Јовановић Ненаду, помоћнику опт.Репановића, да се група полицајаца ОУП Сува Река, која се налазила са њим и коју је претходно одредио оптужени Репановић, укључи у акцију, говорећи: „Крећите, шта чекате...јел то ја треба да радим уместо вас!“;

- Чукарић Слађан је извео притвореника Ешљани Абдулаха из зграде ОУП-а Сува Река и пуцњем из аутоматске пушке га лишио живота;

-опт. Јовановић је пренео примљену наредбу јединици полиције ОУП-а Сува Река да се и они укључе у акцију чишћења терена и напада на цивиле и да се придруже за сада НН припадницима 37.одреда ПЈП, који су већ били започели напад на куће на Рештанском путу, након чега је заједно кренуо са припадницима активног и резервног састава ОУП Сува Река, међу којима су се налазили оптужени Чукарић Слађан, Петковић Мирослав, пок.Тановић Радован, а њима су се придружили и

Нишавић Милорад, Петковић Зоран, сведок „А“, те други, за сада НН припадници ОУП-а Сува Река и припадници ТО;

-тако су Чукарић Слађан, Петковић Мирослав, заједно са сада пок.Тановић Радованом и другим непознатим припадницима полиције ОУП Сува Река, Нишавић Милорадом - као припадником Ресора државне безбедности са НН припадником Ресора државне безбедности, Петковић Зораном, као припадником Територијалне одбране, и другим непознатим припадницима Територијалне одбране, и у заједници са другим непознатим припадницима 37.одреда ПЈП, делујући заједно и истовремено, поступајући свесно и вољно у извршењу примљене наредбе, наоружани личним наоружањем, кренули из дворишта зграде ОУП Сува Река према кућама поред Рештанског пута у којима су живели грађани албанске националности, који нису учествовали у непријатељствима, избацивали их из кућа које су претресали, пљачкали и палили, убијајући неке цивиле албанске националности на лицу места, а друге заједно са припадницима 37.одреда ПЈП пуцањем усмеравали ка Занатском центру, где су касније скоро сви цивили који су ушли у просторије Занатског центра убијени.

Иако, оптужени Митровић као командант 37.одреда ПЈП и као руководилац конкретне борбене операције сноси и највећу командну, моралну, и сваку другу одговорност у зони одговорности јединице којом је командовао, поред извршења злочина који се огледа у конкретном нападу на цивилно становништво и убиству истих, на начин како је напред описано, он сноси и пуну одговорност и за друге злочине који су се догодили у његовој зони одговорности.

Одговоран је Митровић и због тога што су припадници његове јединице приликом претреса кућа у Сувој Реци, палили породичне куће албанског становништва, па су тако, према изјавама сведока упалили две -три куће преко пута Полицијске станице, куће у близини Рештанског пута, које се налазе на земљаном делу пута, као и куће на самом Рештанском путу, куће Фатона, Неџада и Весела Берише, те запалили и уништили Занатски центар и пицерију, на начин како то описују оптужени Петковић Мирослав и Јовановић Ненад, као и сведоци „А“,

Бериша Ширета, Вјолца, Гогић Љубиша, Вељковић Велибор, и готово сви сведоци који су том приликом били на лицу места и видели згаришта упаљених кућа.

Одговоран је Митровић и због тога што су припадници његове јединице пљачкали продавницу ауто делова која се налази у непосредној близини куће породице Бериша из које су чланови породице присилно били истерани и затворени у просторијама пицерије, за време док су их други убијали, тако што су обили продавницу и у камион ПЈП утоваривали робу, све док нису потпуно испразнили продавницу и камион са робом одвезли, што се утврђује на основу исказа сведока Агрона Берише, сведока „А“, и исказа оптуженог Петковић Мирослава.

Одговоран је Митровић и што није казнио починиоце и ових злочина и што никакав извештај о томе није сачинио, нити известио Штаб МУП-а на Косову.

Опт.Митровић се брани да он није издао наређење за напад на цивилно становништво, да није знао да је извршен напад на цивилно становништво и да уопште није био на лицу места у Сувој Реци на дан 26.03.1999.године, наводећи да је тога дана био у Призрену, у посети рањеном припаднику његовог одреда и да се старао да га хеликоптером отпреми на ВМА, за Београд, те да се у Призрену задржао до око 13,00 часова, када је хеликоптер са рањеницима оделтео пут Београда.

Међутим, из докумената ВМА-књиге пријема болесника утврђује се да су рањеници, који су тога дана хеликоптером пребачени у Београд, примљени на ВМА у 11,00 часова, пре подне. Имајући у виду чињеницу да је за лет од Призрена потребно најмање два сата, намеће се логичан закључак да су рањеници били збринуте најдаље до осам сати ујутро тога дана, док се из исказа саслушаних сведока и исказа оптуженог Јовановић Ненада утврђује да се опт.Митровић, ипак, налазио у Сувој Реци тога дана. С друге стране сведоци на које се оптужени Митровић позива нису потврдили наводни алиби оптуженог.

Исказима сведока "А", опт.Јовановић Ненада, утврђује се да је Митровић Радослав био Сувој Реци на дан 26.марта, око поднева, најпре у дворишту полицијске зграде, а потом ушао у зграду и отишао код команданта, те да су у исто време били и припадници 37.одреда ПЈП, који су дошли у два камиона, развили се у стрелце и претресали куће у насељу поред Рештанског пута, при томе палили куће, убијали лица која би затекли у кућама или срели на путу, док су припадници једног дела јединице обили продавницу ауто делова власништво Бериша Весела, робу из продавнице утоваривали у камион, који су непосредно пред ову «акцију», паркирали испред продавнице, а по завршеном утовару, камион са робом одвезли. Према исказу сведока Сикетића који је био командир 3.чете 37.одреда ПЈП, уочи напада на Суву Реку овај сведок је био на састанку заједничког колегијума у Призрену, када је 37.одред ПЈП добио задатак да изврши акцију чишћења терена на потезу од Рештана према Ораховцу, којом приликом је сазнао да акцију води командант одреда опт.Митровић, а овај сведок је од опт. Митровића добио задатак да са својом четом очисти терен од средишњег дела Рештана према Слапужану.

У даљем току исказа овај сведок описује како су припадници његове чете дошли до полицијске станице у Сувој Реци и како су одатле ишли пешке и развили се у стрелце и претресали објекте. Из оваквог описа произилази да се управо ради о догађају од 26. марта 1999.године, те да је наредба за учешће у овом нападу издата управо од стране опт. Митровића.

Међутим, опт.Митровић не само да је издао наредбу за напад још пре почетка акције, већ је и током акције на лицу места командовао акцијом и то на почетку напада када је према исказу сведока „А“ и опт. Јовановића возилом дошао пред Полицијску станицу Сува Река истовремено када и камиони са припадницима 3.чете 37.одреда ПЈП, који су се том приликом одмах развили у стрелце и отпочели са нападом, а он – опт. Митровић тада наредио опт. Јовановићу да се и припадници ОУП-а Сува Река укључе у акцију, а у даљем току одвијања напада путем радио везе са сведоком Сикетићем командовао учесницима у нападу и био обавештаван о томе шта се дешава на терену, јер сведок Сикетић када описује акцију поред осталог наводи да је у време

акције опт.Митровић радио везом налазећи се у близини, обавештаван од стране сведока Сикетића о току и кретању напада, док сведок Горан Спасић, командир 1.вода у чети сведока Сикетића потврђује описујући исту акцију, да је током акције Сикетић одржавао везу са опт.Митровићем и њему – сведоку Спасићу преносио наређења и упутства опт.Митровића.

Наравно, сведоци Сикетић и Спасић негирају да је опт.Митровић наредио да се пале куће и убијају цивили, да се врши напад на цивилно становништво, а такође тврде да приликом те акције није било паљења кућа и убистава и да су припадници 37.одреда ПЈП претресали празне куће, али у овом делу ови сведоци не говоре истину и то не само због тога што желе да помогну свом ратном команданту, опт. Митровићу, већ и због тога што би и сами могли бити кривично одговорни за учешће у овом ратном злочину.

Да је опт.Митровић био у Сувој Реци, на дан 26. марта 1999.године, утврђује се и на основу исказа сведока Горана Обрадовића, његовог пратиоца и Љубише Стојановића, његовог возача, који обојица износе тврдњу да је тога дана опт.Митровић боравио у Сувој Реци, с тим што сведок Обрадовић наводи да је опт.Митровића допратио до полицијске станице у Сувој Реци око 14 часова, а сведок Стојановић да је опт.Митровића довезао у Суву Реку до зграде „Метохија вина“ око 15-16 часова, а што би значило да се то одиграло након што је истог дана око 12 часова извршен напад на цивиле у Сувој Реци. Очигледно је да оба сведока, као блиски ратни сарадници опт. Митровића не желе да терете оптуженог у погледу времена њиховог заједничког доласка у Суву Реку износећи лажне тврдње које су међусобно различите.

Према исказу сведока „А“ у моменту када је акцију напада на цивиле у Сувој Реци предузела 3.чета 37.одреда ПЈП, опт.Митровић је наредио опт. Јовановићу и групи полицајаца ОУП-а Сува Река испред саме станице полиције да се придруже нападу, говорећи: „Крећите, шта чекате... јел то ја треба да радим уместо вас“ а опт.Јовановић је поступио по том наређењу, наредивши овој групи да крене у акцију. Из самог оваквог понашања и опт.Митровића и опт.Јовановића као и припадника

ове групе полицајаца из ОУП-а Сува Река, може да се закључи да је претходно постојао план да у акцији напада којом руководи опт. Митровић, као командант акције, треба да учествују и припадници ОУП-а Сува Река и да је то раније одређено.

Да је улога опт.Митровића као команданта ове акције одлучујућа код издавања наређења за предузимање напада на цивилно становништво у Сувој Реци, утврђује се и на основу исказа сведока „А“ у истрази (стр.120. и 129 записника), који поред осталог каже: „Чегар 1“ , што је шифра за опт.Митровића, значи тај господин који је наишао, да није натерао помоћника, ради се о опт.Јовановићу, да није наредио помоћнику да ми кренемо, значи ми не би имали потребе да улазимо у те куће....Значи, да није издао наредбу, не би имало потребе. Значи то није био наш посао да ми идемо.“, на питање: „Значи ли то да се није он појавио, шта, не би било Занатског центра“, сведок „А“ одговара: „Да, не би било сигурно. Не би имали потребе ни ми да кренемо, ни помоћник, ни Јајце, ни Петковић, ни било ко од нас.“

На основу исказа већег броја саслушаних сведока и појединих оптужених се утврђује да је опт.Митровић и раније а поготово уочи овог напада долазио у станицу полиције ОУП Сува Река код опт.Репановића, командира полиције ОУП Сува Река и других руководећих полицајаца у овој станици полиције и са њима одржавао састанке, а из исказа сведока Вељковића произилази да је још пре напада од стране окр.Репановића била одређена група полицајаца из ОУП-а Сува Река која ће учествовати у нападу и у убијању цивила, као и група људи која ће одмах након напада утоваривати лешеве албанских цивила, из чега произилази закључак да је опт. Репановићу само опт. Митровић као командант акције могао да нареди да полицајци ОУП-а Сува Река учествују у овој акцији, да је он то и урадио још пре отпочињања акције и да је у складу са тим унапред и опт.Репановић одредио људе који ће учествовати у групи за напад и у групи за утовар.

На основу исказа преживелих становника Суве Реке и на основу исказа других сведока се утврђује несумњиво да у време предузимања предметног напада на цивиле у Сувој Реци, у том

месту није било јединица односно припадника „ОВК“, те да је са тим био упознат, како опт.Митровић тако и сви учесници у нападу, укључујући и све овде оптужене. Према томе, сврха напада није била да се изврши претрес, пронађе евентуално оружје или да се пронађу и елиминишу припадници „ОВК“, већ је сврха напада била, како то каже сведок Сикетић да се изврши „чишћење терена“, али не од припадника „ОВК“, већ од цивилног становништва албанске националности, на тај начин што ће се палити њихове куће и што ће се вршити убиства појединих албанских цивила. Да је ово тачно, потврђује у свом исказу и сведок Вељковић Велибор, који тврди да је накнадно стигло наређење, како он то каже вероватно из нашег МУП-а одавде, да се људи више не убијају, него да се иде од куће до куће и да им се говори да у року од пола сата напусте своје куће, покупе ствари и оду за Албанију, те да је тако и било.

Према томе, одбрана опт.Митровића је неоснована, јер је очигледно да је акција којом је он командовао била испланирана управо да се одвија на начин како се и одиграла, он је био на лицу места када су се припадници 3.чете 37.одреда ПЈП развили у стрелце и почели да пале куће и пуцају на цивиле и том приликом ни једним актом или гестом није показао да они поступају мимо његове наредбе, већ је наредио да се и припадници полиције ОУП-а Сува Река укључе у ту акцију, потом ту акцију из свога возила пратио из близине, и био обавештаван радио везом о току акције и о ономе што се чини на терену, те ни тада није предузимао било шта што би указивало да евентуално припадници 37.одреда ПЈП и полиције ОУП-а Сува Река поступају мимо наређења које је он издао.

Све указује на то да је циљ целе акције био застрашивање албанских цивила и да је управо опт.Митровић наредбодавац, наређења да се у једном моменту прекине са убијањем и да се иде од куће до куће и преживелим цивилима нареди да напусте Сува Реку и иду за Албанију, с обзиром да ни један од преосталих припадника МУП-а, који се налазио на терену Сува Река за време напада није имао такво овлашћење.

Оптужени Репановић Радојко, Нишавић Милорад и Петковић Зоран не признају да су извршили кривично дело на начин како је то приказано у изреци оптужнице наводећи у својим одбранама да критичном приликом нису били у Сувој Реци, Репановић је обилазио полицијске пунктове и положаје своје јединице у околини Суве Реке, Петковић Зоран био у Призрену, Нишавић такође у Призрену, док Чукарић Слађан најпре наводи да тога дана није употребљавао оружје да није никога убио, али да не може да се сети где је био тога дана, док је из медија сазнао за конкретан злочин, да би накнадно изменио своју одбрану, тако што је описао шта се догодило критичног дана у Сувој Реци, минимизирајући своју улогу а стављајући у први план окр.Нишавића, док Јовановић Ненад тврди да никада није примио наредбу од Митровића нити од Репановића у смислу напада на цивилна лица у Сувој Реци, док Петковић Мирослав, једини признаје, да је био на лицу места када су се убиства догодила, с тим што за себе тврди да није ни на који начин учествовао у убиству цивила, већ да је то радио покојни Тановић Радован.

Међутим, одбране свих оптужених се не могу прихватити, јер су у супротности са свим изведеним доказима. Искази сведока, које су предлагали поједини оптужени на околност њиховог наводног алибија, не пружају основ за закључак да оптуженима треба веровати, јер нису могли да потврде њихове наводе. Осим тога, одбрана појединих оптужених у супротности је и са садржином писмених доказа у списима.

Да су Репановић и Јовановић били на лицу места, од Митровића примили наредбе и исте спровели тако што су припадницима јединице којима су непосредно командовали издали конкретне наредбе за напад на цивилна лица потврђују искази сведока "А" и исказ сведока Вељковић Велибор.

Сведоци Трајковић Богољуб, Недељковић Светозар, Трајковић Јовица, Трајковић Стефан, Трајковић Давор, у својим исказима потврђују присуство ове двојице оптужених на лицу места испред пицерије када је вршен утовар и одвоз посмртних остатака убијених цивила.

“Радојко ми је рекао да треба да се утоварају и одвозе лешеве а пошто је мени било лоше, он ми је рекао да идем кући”, тврди сведок Трајковић Јовица.

Да је Јовановић ипак пренео наредбу Митровић Радослава утврђује се и на основу исказа сведока „А“ који тврди да је оптужени групи полицајаца рекао да крену за припадницима ПЈП, па је и сам кренуо са њима у напад пут Рештанског пута. Са друге стране из исказа сведока Трајковић Богољуба се утврђује да је Јовановић извесно присуствовао утовару посмртних остатака па ова чињеница упућије на закључак да је Јовановић морао да има сазнања о каквој се конкретној акцији ради, па се његова одбрана да је послао људе на Рештанкси пут да изврше увиђај, не може прихватити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче извињавам се да вас прекинем за тренутак. Осим сведока «А» имамо још заштићене сведоке па би вас молила да поведете рачуна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Извињавам се.

Учешће у злочину и присуство Петковић Зорана детаљно објашњавају сведоци Ширета Бериша и Вјолца Бериша, које су преживеле масакр и које су препознале оптуженог као лице које је учествовало, заједно са групом полицајаца у нападу на њену кућу, и у убиству њених укућана и блиске фамилије како испред куће, тако и у просторијама пицерије у занатском центру. Петковић Зорана препознаје и Краснићи Марјан, као лице које је одвезло камион са посмртним остацима у правцу Призрена.

Учешће Нишавић Милорада детаљно објашњава сведокиња Ширета Бериша, као и окр. Чукарић Слађан.

Активну улогу у злочину имали су Петковић Мирослав и Чукарић Слађан, што се потврђује изјавама бројних сведока присутних на лицу места, сведоцима који су били припадници српске полиције и били присутни на лицу места, потом и сведоцима – Ромима који су ангажовани на сакупљању лешева из пицерије и утовару истих у камион. Из ових изјава утврђује се да су оба оптужена били непосредни извршиоци убиства и код куће

оштећених а нарочито у пицерији, да су у цивиле испалјивали пројектиле рафалном паљбом из својих аутоматских пушака, да су у просторије пицерије на недужне људе бацили три бомбе «кашикаре», и да су на крају појединачно убијали преживеле све на очиглед најмање 15 сведока полицајаца и радника ангажованих на утовару посмртних остатака, који су пред судом дали јасан и сагласан исказ на околности учешћа обојице у ликвидацијама.

Према томе, такве одбране свих оптужених ценимо као неосноване и срачунате на избегавање кривичне одговорности за извршена кривична дела, па се стога не могу прихватити.

На основу утврђених објективних околности, које повезане са чињеницама и околностима изнетим у садржинама исказа предложених и саслушаних сведока, из којих произилазе конкретне и појединачне радње свих окривљених, постоји основ за закључак да су сва оптужена лица извршила кривично дело представљено у овој оптужници.

При томе, оптужени Митровић Радослав, Репановић Радојко и Јовановић Ненад су дело извршили издавањем конкретних наредби, док су оптужени Чукарић Слађан, Петковић Мирослав, Нишавић Милорад и Петковић Зоран свесно и вољно кренули у извршење конкретног кривичног дела, а каснијим учешћем у извршењу истог, на различите начине, неко директним убијањем, неко опкољавањем кућа убијених лица, са пушкама на готовс и пуцајући у правцу групе грађана у којој су већином биле жене и деца, усмеравајући тако њихов правац кретања ка пицерији, где је дефинитивно извршена ликвидација истих на најбруталнији начин, остварујући сваки свој удео у извршењу дела, директно учествовали и доприносили радњи извршења кривичног дела.

С обзиром на чињеницу, да је између «Оружане војске Косова» и оружаних снага Савезне Републике Југославије постојао дужи период оружаног насиља, који у време конкретног догађаја није окончан постизањем међусобног мировног споразума или међусобног мирољубивог решења спора, у конкретном случају има места примени Међународног

хуманитарног права, које је налагало страни у сукобу, припадницима и командној структури припадника српске стране у сукобу, да поштују одредбе предвиђене Женевском конвенцијом и одредбе цитираних Протокола.

Стога, злочини, дела и пропусти који се овом оптужницом стављају на терет оптуженима, као припадницима полицијских снага МУП Републике Србије, те снагама Територијалне одбране и припадницима тадашњег Ресора државне безбедности, почињени су у оквиру оружаног сукоба.

Свака од жртава конкретних злочина била је цивил, припадник албанске националности и та чињеница је била повод њиховом убијању. Ова чињеница јасно упућује на закључак, да су жртве злочина за које се оптужени терете биле лишаване живота, а њихове куће паљене само по основу свог етничког идентитета и као такве и у мери у којој нису биле заштићене ниједном од других Женевских конвенција морају се сматрати заштићеним лицима у смисли Четврте Женевске конвенције, обзиром да су припадници полиције очигледно сматрали да оне, све жртве припадају супротној страни у оружаном сукобу и да као такви представљају опасност по њих.

Због тога се, у смислу одредбама члана 3 став 1 тачка 1 а д Четврте конвенције о заштити грађанских лица за време рата, од 12.08.1949. године, члана 51, 75, 76, и 77 Допунског протокола 1 о заштити жртава међународних оружаных сукоба, те члана 4 и члана 13 Допунског протокола 2 о заштити жртава немеђународних оружаных сукоба, има сматрати да сви оштећени, именовани у изреци, као цивилна лица, као припадници албанске националности имају статус заштићених лица.

Можда је ово моменат, овога нема у писменом, да се помену ти људи који су убијени, бар да се њихова имена чују, да се још једном подсетимо на оне којих више нема, и то овде у Београду. Тог дана убијени су Бериша Дафина ученица, Бериша Дрилон ученик, Бериша Флорије жена од 38 годна, радница у Фабрици гуме «Балкан», Бериша Влоријан ученик, Бериша Едон ученик,

Бериша Дорентина дете од 3 године, Бериша Мелинда ученица, Бериша Херолонда ученица, Бериша Алтин ученик од 10 година, Бериша Редон дете од 2 године, Бериша Себахате домаћица, Бериша Исмет дете од 3 године, Бериша Ерон дете од 9 месеци, Бериша Шерина 17 година, Бериша Фатима домаћица, Бериша Лирије учитељица, Бериша Хатице рођена 1900. године старица, Бериша Весел, Бериша Софије домаћица, Бериша Хајдин магистар техничких наука Универзитета професор, Бериша Бесим фотограф, Бериша Мевљуде, Бериша Генц дете, Бериша Гранит дете, Бериша Фатмире, Бериша Хамемшахе, Бериша такође Хамемшахе ученица, Бериша Мусли инвалид у пензији, Бериша Хамди помоћни радник у Дому здравља, Бериша Авди медицински техничар, Бериша Нафије домаћица, Бериша Зелије домаћица, Бериша Фатиме медицинска сестра, Бериша Зумрете `69. годиште, Бериша Африм `74. годинште, Бериша Виолета `76. годиште, Бериша Арта ученица, Бериша Зана ученица, Бериша Мерита `86. годиште, Бериша Мират ученик, Бериша Куштрим дете од 2 године, Бериша Јашар радник на бензинској пумпи за кога ако се сећате су сви овде рекли да је био добар човек, то је онај који је молио, који се обратио за помоћ, али га је Јајце убио, Бериша Михрије `83. годиште, Бериша Хава домаћица, Бериша Седат инжењер технологије, Бериша Бујар `59. годиште, Бериша Неџад радио као референт за културу у Општини, Бериша Фатон `71. годиште, Бериша Неџмедин инжењер технологије. Убијен је и Ељшани Абдулах од истог починиоца, као и Јашар Бериша.

На основу свега наведеног, сматрам да су се у радњама свих оптужених стекла сва битна обележја кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона Југославије.

Ових дана у Новом Саду, једна улица је добила име по младићу из Требиња, који је за време рата заштитио свог суграђанина друге националности и ту храброст платио животом.

У Сувој Реци 26. марта 1999.године, такве храбрости није било. Напротив, на вапаје, одговорено је метком. Службеници државе немилосрдно су лишили живота беспомоћне грађане те исте државе. Убијали су их јер су сматрали да они нису наши и да

самим тим имају право да им одузму живот. Колики су бол претрпели убијени чекајући егзекуцију, о томе је у овој судници 04.12.2007.године говорила Ширета Бериша која је преживела масакр: „дошла је једна група Срба и приморала нас је да улазимо ту у кафић. Кад смо ушли у кафић рекли су нам одмах да седнемо и чим смо сели одмах су почели рафали. Онда су они пуцали не знам колико, једно време пуцали су колико су могли, колико су могли су пуцали и престала је пуцњава и затим су говорили али нисам подигла главу, нисам их видеала али по гласовима били су исти гласови који су били и код куће. Онда када сам подигла главу да видим, Шерина је била мртва, Флоријана су убили, Вјолцин син Едон од 13 година, рекао је Вјолци: „мама, и Дорентину су убили“, оне су умрле али Мајлинда, моја ћерка је носила млађег сина у наручју и Себахате двоје њене деце – Исмета и Ерона, један од 3 године а један од 10 месеци. Онда, Мајлинда је рекла: „мама, види како су убили Херолинду“ за моју ћерку од 13 година. Када сам окренула главу, видеала сам она је била пуна са 5-6 метака и ја и Вјолца смо били близу и Вјолцин син Дрилон је био иза мене, он је имао 13 година и он је рекао: „мама, види Дафину како уздише“ она је имала 16 година, била је висока и Вјолца ми је рекла: „Ширета, види Дафину како уздише“ и још једна друга девојка, рођена Бериша, она је рекла: „Боже, јао шта су ми урадили, кажите нека дођу, нека ме убију“. Тражила је од Срба да улазе још једном и да је убију шта су јој урадили, значи нису сви људи у том тренутку били мртви. А Фатима са Авдијем, били су мртви и њихов син такође. Много људи су уздисали, јецали и млађи Редон имао је 22 месеца и тражио је флашицу да сиса млеко. Онда сам узела сина, била ми је флаша у џепу од тренерке, дала сам му мало млека да би ћутао да се не сазна да је жив, али дете је и не зна шта се дешава, тако да су они вероватно нас чули како говоримо, поново су улазили, ушли и пуцали, пуцали су нечим, не знам шта је било, није много пуцало, од врата су само бацали, гађали су нас нечим и након тога су поново изашли, одмарали се. Када сам подигла главу, Себахате је имала полупану главу, умрла је, моја ћерка исто тако као Себахате, Мајлинда и пуно других нису дали знакове, глас, само је Исмет, Фатонов син од 3 године, он је плакао и тражио је воду и звао имена свих – мама, тата, звао је мене да му пружим помоћ, тражио је воду, он је био рањен и млађи син Ерон од 10 месеци и

он је био и даље жив, само су му руку откинули и висило му је месо. То толико сам могла да видим, можда је био више погођен, можда, ја сам била у ногу, у руку погођена, једна друга жена Хајдинова жена била је жива, замолила сам је: „можеш ли барем да ми приближаваш Ерона овде између ногу, можда ћу њега барем да спасим“, али они су поново улазили, чули су нас, гађали су нас, када сам видела и Исмет је умро и Ерон је умро и мој син млађи такође.“

Ово су непуне 2 од 70 страна њеног сведочења.

Има ли међу оптуженима икога ко осећа стид због учињеног? Шта се постигло овим злочиним? Ништа, осим бесмисла. Убијених више нема, њихове породице су уништене. Да ли је то донело неко добро окривљенима. Да ли су породице окривљених срећне. Злочин није донео добро ни албанском ни српском народу. Никома. У тренутцима када је требало показати снагу људскости према онима који су молили за помоћ, мржња и зло су превладали. Људскост је способност и спремност да се помогне другоме. Не постоји албанска или српска, она је универзална, или је нема.

Овде се суди људима који нису започели рат, нису могли ни да га прекину, ни да га зауставе, али су могли да спрече злочиначки пир над својим суграђанима другог језика и вере. Овај злочин подстакла је мржња. Изопачено схватање националног интереса, сједињено са пљачкашким побудама и бруталном силом, учинило је оптужене робовима те мржње. Са том мржњом издавана су и извршивана злочиначка наређења. Са том мржњом су заташкавани трагови злочина. Та мржња је превозила у хладњачама посмртне остатке жртава, у намери да се никада не пронађу. Са том мржњом се злочини и данас поричу, а њихови извршиоци величају. Па ипак, откуд та мржња? Ко је потхрањује? Ко је сејао страх и неповерење, окретао суграђане једне против других? Кома је требао рат, ко се њиме окористио, како до тих доћи? Да ли ће и пред којим судом они икада одговорати?

Није на овом судском већу задатак да одговори на сва та питања. На нека, срећом, може. Ако не може да каже ко се

зарицао да на Косову неће остати ни један Албанац уколико једна бомба падне на Србију, може да утврди, ко је, уз повик „где су вам сада ваши Американци“ одузео живот другом човеку. Ако не може да каже ко је дању замишљао блиставу будућност Србије, а ноћу у њене темеље уграђивао кости невиних, може да осуди оне који су тврдили да професионално и часно обављају свој посао, а који овде седе као извршиоци масовног убиства.

Данас се суди појединцима, да би се скинула деценијска хипотека колективне кривице. Због тога пресуда мора да се разликује од злочинаца и злочина, а разликовати не значи дистанцирати се, већ осудити оно што смо као држава и нација били приморани да удишемо све ове године.

26. марта 1999.године, убијене нико није заштитио. Нико није желео да их спаси, нико им није помогао.

Данас, 2009.године, на овом суду је да жртвама поврати достојанство, тако што ће утврдити истину и осудити окривљене.

Односи Срба и Албанаца бременити су трагичним неразумевањем и тешким злочинима. Потхрањивањем мржње предуго се стварала илузија да се ради о злом усуду људи, који се за живот на истом простору боре до истребљења. Олако се заборавља исто толико дуготрајан напор добронамерних људи да се изгради суживот.

Краљевски жандармеријски официр Алекса Ђ. Богосављевић, штампао је 1897.године у Нишу књигу о Арнаутима, у којој пише: «Ако будемо искрени према себи и бар у души признамо своје грешке које смо чинили, или још једнако чинимо, онда смо тиме нашли могућност и начин да све поправимо. Јер дугогодишње скупо искуство, које смо до сада стекли, ваљда нас је научило, да од сада изаберемо прави пут. Према Арнаутима тај прави пут и најкраћи пут био би да се ми непосредно, без икаквих посредника, зближимо с њима, упознамо и миримо». Овај официр српске краљевске жандармерије, одликован руским царским крстом Светог Ђорђа, поносио се својим пореклом, родом је био из албанског племена Бериша, због

чега се у листу „Братимство“, који је покренуо 1900.године, потписивао: Алекса Ђ. Богосављевић – Бериша.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЂЕНИХ Наташа Кандић

НАТАША КАНДИЋ:

Циљ овог суђења као и сваког другог кривичног суђења је да утврди одговорност оптужених и да у складу са законом донесе правичну пресуду за оптужене која ће задовољити правду коју очекују жртве, односно њихове породице. Што се тиче оцене о правичности суђења за оптужене, моје мишљење је да се суду не може приговорити да није поштовао стандарде правичног суђења, потпуно је друго питање да ли је током главног претреса суд успео да разјасни шта се десило у самом граду Сува Река за време НАТО бомбардовања и која је одговорност оптужених за око 100 убистава само током три дана, уништавање и пљачке имовине, као и присилно премештање албанског становништва, односно депортације. Један од објективних разлога зашто то суд није могао да учини је сама оптужница. Оптужницом је обухваћен догађај од 26.марта 1999.године и ако је таквих догађаја по броју жртава било и 22. и 25.марта '99., у самој Сувој Реци. Према подацима из више извора укључујући и Хашки трибунал и пресуду генералима и Николи Шаиновић, 22.марта полиција је убила 11 албанских цивила у акцији потраге за убицама србина Богдана Лазића, 25.марта у Сувој Реци полиција је убила више од 30 албанских цивила од којих је осморо нађено на Рештанском путу и о чему постоји записник о увиђају од 30.марта 1999.године, који је сачинила увиђајна екипа СУП-а Призрен и саставни је део судског списка. С обзиром да је неоспорно да су 22. и 20.марта у Сувој Реци, да су се налазили припадници ОУП-а Сува Река и 37.одреда ПЈП, остаје питање зашто је тужилац оставио по страни злочине ове који су поменутих дана почињени и фокусирао се само на догађај од 26.марта, то је причинило озбиљне проблеме у разјашњењу догађаја, контекста, плана и обрасца у којем су почињена сва поменута убиства. Оптужени Ненад Јовановић у својој одбрани је врло јасно рекао да није био изненађен када је око поднева 26.марта испред полицијске станице видео увиђајну

екипу из СУП-а Призрен, претходног дана припадници 37.одреда су тим путем прошли, тим, мислим на Рештански пут, каже било је неких дејстава, то он каже и потпуно је јасно шта то значи, потом, имамо увиђајну екипу која по врло прецизном упутству иде у столарску радионицу на Рештанском путу, врши преглед затечених лешева, неке идентификује и о томе сачињава записник. Тих жртава нема у оптужници, нема тог злочина, нема починилаца, али подаци о томе постоје у судском спису.

Ово суђење је донело део истине одговорности појединих оптужених, командир полиције и командант 37.одреда ПЈП у најмању руку морају знати шта се догодило у Сувој Реци 22. и 25.марта. Суд није имао на располагању велики број материјалних доказа, очигледно је да су релевантна документа о догађајима у Сувој Реци намерно уништила сама полиција, ОУП Сува Река, СУП Призрен, команда 37.одреда, ПЈП и Државна безбедност Србије након рата, у акцији уништавања документације.

Међутим, трагови и докази о почињеним злочинима су ипак остали, иако још увек нису нађена тела свих убијених 26.марта као ни цивила убијених 22. и 25.марта, непобитно је да су тела убијених цивила по плану за време НАТО бомбардовања пребацивана у Србију. Што се тиче жртава од 26.марта, 49 чланова породице Бериша и педесети Абдулах Ељшани, од њих седморо је нађено на гробљу у Сувој Реци а 24 још увек није нађено. Њихова тела се налазе још увек у тајним гробницама у Србији. Да тих тајних гробница има и данас, врло је јасно рекао и указао сведок Драган Карлеуша, полицијски инспектор, који је после рата радио на откривању масовних гробница у Србији. Пред судом се појавило више од 120 сведока, једва да је десетак прошло тест људскости. Тај испит су положили Роми од којих су неки били малолетни, када се по наредби власти у Сувој Реци у камионе товарили тела побијене албанске деце. Само један Србин из Суве Реке је показао жаљење за страдање албанске деце и комшија, и он се устручавао да то покаже из страха да га други не назову издајцом. Ти други нису крили да их није занимало шта се то догодило у Сувој Реци, ко је то убијао, ко је убијао, нису стали када су пролазили поред гомиле тела, већина сведока су без стида понављали да су за страдање чланова породица Бериша чули тек када је почело суђење Слободану

Милошевићу. Нико никада страшније и нељудскије није описао Србе него што су то учинили Срби из Суве Реке и Призрена који су сведочили пред Већем за ратне злочине у поступку против Митровића и других.

У томе су предњачили директор Комуналног предузећа «Хигијена», без кога није могло проћи ни једно тајно закопавање нити преношење тела са Косова у Србију, затим општински функционери, функционери из СУП-а Призрен, судије, тужиоци, директор библиотеке и други. Сведоци полицајци укупно двојица, на чијим исказима је добрим делом заснована оптужница, учинили су максималан напор да превладају страх од својих и кажу шта се догодило. Рекли су онолико колико су могли а да остану живи, с тим што је било очигледно да сведок «А» штити оптуженог Радослава Митровића као да му од њега зависи живот.

Није га видео иако му је био пред очима, обојица су прошла психијатријско вештачење током главног претреса, што је повећало њихову опрезност приликом одговора кога су, где и када видели. Одговорност оптужених је по мом мишљењу доказана, ја нисам правник, лаик, али пажљиво сам пратила доказни поступак. На основу исказа сведока и података о томе где је и у ком периоду била смештена мисија ОЕБС-а у Сувој Реци, потпуно је разјашњена улога и одговорност оптуженог Нишавића у убиству чланова породица Бериша, он је користио «допуштену ситуацију» да убијати Албанце није кривично дело, па се лично осветио што је мисија ОЕБС-а напустила његов хотел «Бос» или његове породице и прешла у кућу Фаика, Бујара, Седата и Неџада Берише. Сведокиња-оштећена Ширете га је видела када је пуцао и убио њеног супруга Неџада.

Доказано је да је оптужени Митровић био 26.марта у Сувој Реци, видео га је оптужени Ненад Јовановић, полицајци поред њега и сведок «А», испред полицијске станице, нико није видео његовог возача, него се он позива да је са њим тог дана био у Призрену.

Сведок Вељковић је видео Чукарића, Тановића и друге у борбеним прслуцима са аутоматским пушкама и каже, овде је врло јасно рекао одмах сам укапирао да су кренули у убијање. Он виђа те полицајце свакодневно, зна да када су тако обучени да иду у убијање и зато он каже да је одмах укапирао где иду, он нам је тиме рекао да убиство породица Бериша није инцидент, него да

је то убијање, да је убијање Албанаца, било уобичајено и свакодневно, за сведока нема дилеме да је командир Репановић издао наредбу за убијање, ту су полицајци које сведок описује а потом тела која сведок прикупља. Он врло јасно каже да га је командир Репановић терао да са Сретеном Јанковићем и Ивицом Новковићем иде да утоварује лешеве у камион који је управо стигао из Призрена.

Сведок Вељковић је сасвим сигурно видео Абдулаха Ељшанија у станици, ту нема уопште дилеме, описује га тачно онако како је тај човек изгледао, каже човек тежине око 90 килограма, висок 180-190 сантиметра, то што он и сведок «А» тврде да је Ељшани убијен на различитим местима, не умањује кредибилитет ни једног ни другог сведока, јер се све догађа на удаљености од 100 до 150 метара. Остало је неразјашњено када је Ељшани доведен у полицијску станицу и под којим околностима. Током суђења је неспорно доказана одговорност и осталих оптужених Мирослава и Зорана Петковића и Слађана Чукарића.

Током суђења изнети су бројни подаци који се односе на контекст и матрицу злочина у Сувој Реци и поред тога што судско веће није дозвољавало питање изван оквира оптужнице, судско веће није увек реаговало професионално и непристрасно, председавајућа је редовно сведоке питала за судбину Богдана Лазића, али је ускраћивала свако моје питање о судбини 11 Албанаца истог дана у полицијског потрази за убицама Богдана Лазића.

Судско веће је успело да држи ред у судници, упркос намери и покушају појединих бранилаца оптужених да судницу претворе у говорницу о оптуженима као херојима и патриотама за време НАТО бомбардовања, на самом суђењу се показало шта су одликовани полицајци као што је Радослав Митровић радили и урадили у име одбране државе Србије. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо.

БРАНИЛАЦ опт.МИТРОВИЋА

Адв. Мирјана Несторовић, бранилац првооптуженог Митровића:

Оптужницом Тужилаштва за ратне злочине КТРЗ 5/05 од 25.04.2006.године, прецизираном дана 03.03.2009.године, мом брањенику Митровић Радославу и саоптуженима Репановић Радојку, Јовановић Ненаду, Чукарић Слађану, Нишавић Милораду, Петковић Мирославу и Петковић Зорану, стављено је на терет извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗЈ а посебно према диспозитиву прецизиране оптужнице, оптуженом Митровићу ставља се на терет да је након што је претходно испланирао, наредио припадницима Треће чете 37.одреда ПЈП да дана 26.03.1999.године, око 12 часова дођу камионима до полицијске станице у Сувој Реци и да се одатле крећу пешке са леве и десне стране Рештанског пута развијени у стрелце, да врше претрес и паљење Албанских кућа, да пуцају на цивиле Албанске националности и лишавају живота, а окривљеном Репановићу да одреди групу полицајаца из ОУП-а Сува Река, да учествују у овој операцији чишћења терена и убијања цивила Албанске националности, а да је затим на лицу места окривљеном Јовановићу и припадницима ОУП Сува Река, који су се налазили испред полицијске станице наредио да се укључе у напад говорећи окривљеном Јовановић Ненаду «крећите, шта чекате, јел то ја треба да радим уместо вас». Тужилац за ратне злочине у оптужници а и данас на главном претресу у својој завршној речи, тврди и наводи да је оптужени Митровић Радослав све инкриминисане радње починио у својству команданта 37.здруженог одреда ПЈП који чине 37. и 87.одред ПЈП, команданта 37.одреда и руководиоца команданта операције чишћења терена на потезу, односно троуглу Призрен-Сува Река-Ораховац. Ову своју тврдњу заснива на извештају Министарства унутрашњих послова који се налази у списима предмета а где између осталог како тужилац данас наводи, наведено у реону Суве Реке, поред осталих јединица ангажован је и 37.здружени одред Посебне јединице полиције, а сачињавали су га 37. и 87.одред ПЈП, ова тврдња апсолутно је нетачна. Овом приликом налазим за сходно да споменем да су поред оптуженог Митровића

као једини стручни и компетентни сведоци генерал Божидар Делић, Коњиковац Стојан и пре свега генерал Обрад Стевановић отклонили сваку недоумицу у погледу наведеног, апсолутно негирајући овакво својство оптуженог Митровића.

Генерал Обрад Стевановић наводи «то није тачно, 87.одред је потуно засебан одред и структурално и по намени, дакле из свега што сам рекао то није ни логично а ја одговорно тврдим да није ни тачно». Упитан да објасни наведено сведок Божидар Делић каже «па пазите, то је једноставно немогуће, ако се каже да постоји 87. и 37.одред по намени и по задацима то су сасвим различити одреди, једно је посебни одред где је старије људство и које само осигурава заузету територију, то је 87.одред, а 37.који је борбени одред и са којим је једино командовао Митровић» јасно је да су у питању два структурално и функцијски одвојена одреда са посебном командном структуром, те да је командант Митровић искључиво био овлашћен да командује 37. али не и 87.одредом ПЈП, оптужени Митровић никада није био командант 37. здруженог одреда ПЈП који чине 37. и 87.одред ПЈП, нити руководилац, односно командант борбене операције, то јест дела борбене операције здружених снага, на челу јединица МУП-а како се то у оптужници наводи, већ једини командант 37.одреда.

Судско веће је нашло за сходно да провери и овај допис и исказе наведених сведока у крајњој линији и истинитост одбране Митровића, па смо ево данас имали прилику још једном да чујемо од оптуженог Митровића када је суд прибавио допис који такође потврђује чињеницу да је оптужени Митровић командовао само 37.одредом, то потврђује писмени доказ и то допис МУП-а Републике Србије, Дирекције полиције, Управа криминалистичке полиције, Службе за откривање ратних злочина 03/431 број 230-4928/07 од 13.09.2007.године, у којем се наводи да је Митровић Радослав командовао 37.одредом, дакле само 37.одредом и тачка.

У погледу описа наводних радњи извршења кривичног дела за оптуженог Митровић Радослава у садржини свих прикупљених и изведених доказа а према мом дубоком уверењу, нема ни једне чињенице која потврђује наводе оптужбе у вези њега. Поводом ове тврдње одбране морам рећи да иза ње не стоји ништа друго до истине и силе аргумената. Нема ни једног сведока нити писменог трага да је у било ком тренутку, у било ком својству и на

било ком месту оптужени Митровић издао наредбу за вршење ратних злочина припадницима 3.чете 37.одреда ПЈП, нити да је у том правцу издао наређење оптуженом Репановићу и Јовановићу и изговорио реченицу «крећите, шта чекате, јер то ја треба да радим уместо вас», а која реченица би требало да представља његову наредбу и једину инкриминацију његовог учешћа у овом кривичном делу. Истине ради, само један сведок спомиње Митровић Радослава, односно «Чегра 1» и то сведок «А», описујући при том потпуно другачију особу по изгледу, наиме исти у више наврата почевши од исказа у полицији, од исказа пред Хашким истражитељима, истражним судијом па до оних на главном претресу, описује до детаља лице за које мисли да је оптужени Митровић па каже «он је био тако кратко ошишан, сад не може да се види да ли је плава коса, да ли је бела, значи била је што би се рекло милиметар, два, није била црна коса сигурно, значи било је или плаво или онако, значи просед», даље описује га као особу округлу у лицу, мало пунији, крупнији, критичног дана носио је војни зелени комбинезон, није имао капу, није имао прслук, није имао чинове нити је имао радио станице, дошао је теget плавим «ландровером». На главном претресу када су му показане фотографије каже није тај џип, није та униформа, није та фризура, није тај човек, а то је управо оно што оптужени Митровић и одбрана од почетка упорно тврде, да се ради о заблуди о личности. Ми не можемо да тврдимо јер нама то није познато, нити можемо да знамо да ли је неко други можда тог дана ту био присутан, али оно што ми знамо је да мој брањеник тог тренутка није био ту, односно да постоји класична заблуда о личности.

Према мишљењу одбране, ова заблуда о личности није производ маште сведока «А» него је производ очигледно нечије намере и то већ приликом првог саслушања његовог у полицији па надаље. Погледајте његов опис, погледајте начин на који је он описао првоокривљеног већ приликом свог првог саслушања, јасно је да описује неко сасвим друго лице и то лице препознаје на фотографији коју су му показали и он надаље више никада не види ту фотографију Митровића. Велико је заправо и питање која је фотографија њему у полицији уопште и показана, али он надаље помиње то име за које му је речено а на главном претресу на коме Митровића не препознаје и на питање председника већа

ко је господин кога сте ви знали и означили као «Чегар 1», да ли је то овај господин овде, каже «па доста се он променио, мислим био је доста кратко ошишан, био је пунији човек, сад је смршао и ја стварно». И након чега смо сви чули да је на питање оптуженог Митровића рекао «ја ваше име нисам знао, то су ми у полицији рекли».

Да је сведок «А» очигледно у заблуди говори и чињеница да је током главног претреса саслушано 37 сведока који из тог времена познају оптуженог Митровића и који су једногласни и јасни у следећем, оптужени Митровић никада па ни у критичном периоду није био ошишан на милиметар или два, никада није био плав, а у то време ни сед, очигледно је да нема округло лице, никада није у свом возном парку имао плавог «ландровера», то видимо и данас из доказа које смо видели и из дописа МУП-а Републике Србије под ознаком «строга пов.» од 31.03. Такође никада није за време ратних дејстава самостално возио било које возило, увек се без изузетка кретао са возачем и обезбеђењем, односно личним пратиоцем, увек је носио чинове, увек две радио станице.

Наведено поред сведока потврђује и низ фотографија које се налазе у списима предмета а нарочито фотографија број 6 за коју смо недвосмислено утврдили да је снимљена у болници у Призрену дана 26.03.1999.године, у преподневним часовима, апсолутно сви сведоци који су наведеног дана видели оптуженог Митровића у Призрену потврђују да је он тога дана изгледао управо као на поменутој фотографији и сви остали сведоци којима је показана фотографија и који га на истој препознају тврде да је то његов уобичајени изглед. Оно што бих рекла у односу на исказ сведока «А», ми овде пред нама имамо заиста један конгломерат супротности који до овог тренутка ни на један начин нису рашчишћене, и данас нам је свима апсолутно јасно да постоје многе нејасноће и многе противречности које стоје у исказима овог сведока. Више од половине чињеница о којима он сведочи, о којима говори, о којима исказује, било у истрази било на често помињаном и оспораваном записнику код тужиоца, било на главном претресу током кога је више пута саслушаван, или пак у исказу који је дао Хашким истражитељима видећете да о свим релевантним чињеницама он говори потпуно конфузано и потпуно супротно.

Сваки његов исказ разликује се у фундаменту, ја ћу само навести најкарекстичније примере, све наравно везане за одбрану оптуженог Митровића а верујем да ће и остале колеге из одбране имати што шта да додају на ову тему.

Тужилац за ратне злочине своју тврдњу да је оптужени Митровић извршио кривично дело ратног злочина издавши поменуту наредбу «крећите, шта чекате, јер то ја треба да радим уместо вас», поткрепљује и потврђује управо кроз исказ сведока «А» и управо ту по мишљењу одбране наилазимо и на прве недоследности. Наиме, сведок «А» на саслушању дана 04.03.2004.године, пред истражним судијом каже да је старешина Чегар 1 издао наредбу која гласи «шта радите ви ту, шта гледате», код тужиоца 21.07.2005., каже да је чуо да је Чегар изговорио «шта ви чекате, шта ви мислите, ко ће ово да вам одради», у Хагу 19.01.2006., «шта чекаш, где гледаш, да ли треба ја да радим твој посао», истрага 14.06.2006., «шта чекате, шта гледате, крените», након чега додаје «марш, шта чекаш, немој да гледаш». Након што му од стране одбране бивају предочаване ове разлике, сведок каже «па ни не знам, онако збуним се», да би на крају рекао да је «Чегар» дефинитивно рекао «крећите, шта гледате», па додаје «ништа шта смо разумели, само онако значи кренули смо без везе, без икаквог договора, без икакве, како да се изјасним, значи онако слепо идеш, а не знаш ни шта да радиш, ни зашто ни како, значи ништа, никакву команду, да ли треба да избацујеш људе из куће, да ли треба да их приводиш, да ли треба да их, ништа, значи ништа, само оно крећеш а не знаш ни шта ни зашто». Само шест месеци касније на главном претресу 05.12.2006.године, сведок «А» опет мења причу и каже да је «Чегар» изговорио «шта гледате, шта чекате ту», на питање председника већа с обзиром да је у првобитној оптужници била стављена и реченица «убијајте, палите, шта чекате, возите, јер ја то треба да радим уместо вас», каже није рекао убијајте, то није рекао. Председник већа «јер ја то треба да радим уместо вас», «не није ни то рекао, да убија ради уместо нас, није рекао, него само се помоћнику обратио и рекао да не гледамо, значи да ту не стојимо, није рекао ништа, ни шта да радимо, ни како да радимо, ни где да радимо, ништа».

Даље описујући догађај од 26.03.1999.године, сведок «А» помиње да је «Чегар 1» дошао плавим «ландровером» из правца

Призрена, док у другој изјави каже да су «Чегрови» које он није виђао раније дошли из правца Приштине и из праца Дуља а са њима је дошао и «Чегар 1». У први мах наводи да је «Чегар 1» возио сам, другом приликом да је возио сам али да је возач био ту, трећи пут пак да је «Чегар 1» био сувозач а да је неко други возио, четвртом приликом више не зна ни сам. 06.12.2006., каже «не знам нисам ни видео кад је излазио из возила и стварно више не знам ни сам», сведок није после сигуран ни шта се тачно дешава након тога, упитан код истражног судије 14.03.2006. године, сведок «А» каже да је «Чегар 1» кренуо пешке за својом јединицом, да би затим на главном претресу супротно томе тврдио да «Чегар» остаје код свог возила и да га он након тога више уопште и не види.

«Чегрове» које на кратко види, а за које не знамо према његовом казивању да ли су дошли из правца Призрена или из правца Приштине и Дуља, јер и о овоме сведок различито казује, час описује да су «Чегрови» у плавим униформама, чак да су у зеленим униформама, час у плавим униформама са зеленим прслуцима на којима пише полиција. На главном претресу 07.12.2006.године, за «Чегра 1» за кога је тога дана и по ко зна колико пута пре тога тврдио да није носио радио станице, на питање одакле му је познато то «Чегар» и «Чегар 1» каже да је то чуо преко радио станице, каже сећам се, каже «Чегар, Чегар 1 јави се», и онда се он јавља. Казује да је чуо «Чегра 1» како комуницира преко радио станице и то спомиње у својој изјави код тужиоца и пред истражним судијом. Овај сведок различито је казивао и о томе колико често је у ОУП-у Сува Река виђао то лице за које мисли да је «Чегар 1», 21.07.2005. на записнику датом пред тужиоцем казује следеће «свакодневно тај Чегар 1 је долазио на састанке», на главном претресу 05.12.2006., наводи «па не могу рећи да је долазио свакодневно али је долазио онако чешће», дан касније 06.12.2006., «па рекао сам није то свакодневно, али на два, три дана тако, како кад, сад не знам да објасним». Да би 07.12.2006.године, након низа предочавања коначно определио да је то лице за које мисли да је «Чегар 1» видео «укупно једно десет пута», па упитан да определи у односу на почетак бомбардовања колико пре а колико после, сведок наводи «пре тога можда једно пет, шест пута сам га видео» остатак дакле након почетка бомбардовања. Ово јесу најбитније и

најкарактеристичније али не и једине разлике и недоследности у исказу сведока «А».

Карактеристично за овог сведока је и то да он није могао да одговори на сијасет питања у погледу функционалне организације ОУП-а, затим Посебних јединица полиције, у погледу њиховог међусобног односа, њихове команде и других питања до душе мање важних и мање везаних за проверу одбране мог брањеника. Сведок не уме да објасни очигледне нејасноће и разлике у својим исказима па често каже да је збуњен и ја му верујем, јер он више није сигуран кога је и шта видео својим очима, шта је чуо својим ушима а шта му је сугерисано и речено да је видео односно чуо. Он заправо много тога не зна, он зна само оно што му је речено и онако како му је речено. Очигледно је да је реч о инструктираном сведоку, јер како другачије објаснити да готово ништа од онога што овај сведок мисли да се догодило тога дана велики број очевидаца оних испред полицијске станице, из дежурне службе, са звоника, сведока-оштећених апсолутно без резерви без задрши, без разлике не види, не чује и не описује на начин како то чини сведок «А».

Напротив, сви остали сведоци саслушани током овог кривичног поступка говоре сасвим супротно, они који су се налазили у Сувој Реци, да оптуженог Митровића нису видели и да није био присутан, а они који су били у Призрену да су у то време управо налазио у Призрену.

Почела бих од оптуженог Петковић Мирослава, оптужени Петковић у својој одбрани описујући догађај који се одиграо 26.марта 1999.године и своје учешће у овом догађају објашњавајући ситуацију испред полицијске станице, односно зграде ОУП-а Сува Река каже «Тановић ме је извукао, повукао ме за рукав из аутомобила и рекао је хајде и ти, нека акција је у току, кренућемо за њима», након чега њих четворица, дакле Петковић, Тановић, Чукарић и сведок «А» крећу, у том тренутку испред ОУП-а Сува Река није присутан «Чегар 1», такође нису присутни ни Репановић Радојко нити Јовановић Ненад, за које тврди да их тога дана није видео ни у једном моменту. При том ни у једном моменту не спомиње да неко од њих неке нешто говори нити пак наређује, већ напротив да Тановић даје наредбу да се крене. Оптужени не види плавог «ландровера», тврди да нису били присутни припадници «Чегрова», већ да је тог дана видео

припаднике неких њему непознатих јединица а неколицина њих је имала и пиратске мараме на главама, те мисли да су у питању такозване «Црне мамбе».

Оптужени Слађан Чукарић у својој одбрани на главном претресу дана 02.03.2009.године, такође негира присуство «Чегра 1» и јединице «Чегрова», те наводи да тога дана у Сувој Реци види групу цивила, међу којима спомиње и наоружане Роме, види групу људи обучених у зелене војне униформе са брадама и пиратским марамама, објашњавајући да је чуо да су то неки добровољци и да је њихов командант извесни доктор, описујући детаљно њихову улогу у убиству породице Бериша.

Сведок Велибор Вељковић у својим исказима објашњава да у том истом моменту у пре подневним часовима испред полицијске станице у Сувој Реци препознаје и види искључиво припаднике ОУП-а Сува Река, и то њих четири до пет, он каже и тврди да ни једног момента није видео припаднике других јединица, заправо било којих других формација сем локалних полицајаца, такође негира да је присутан био оптужени Јовановић Ненад и тврди да ни једног момента није видео «Чегра», поменуто сведок наводи у свом исказу датом пред истражним судијом у претходном поступку, а потврђује исказима датим пред овим већем на главном претресу 07.11.2006.године сведок изјављује «Чегар је био Радослав Митровић, за кога сам ја када су ме први пут питали и у сва четири случајева када су ми узимали изјаве, ја ево и сад овде тада он није био ту, значи ја тог човека тога дана нисам видео, и не само тога дана него и претходних дана и после тога, значи то убиство је било негде 26.марта, и од тог датума па до јуна месеца док нисмо напустили ја њега нисам видео да долази на територију Суве Реке» исто и после низа предочавања и низа питања која се понављају потврђује на главном претресу 08.11.2006.године, «ја судија за њега остајем при томе, без обзира како се то тумачило, ја тог човека кажем и рекао сам у четири случаја, он ту није био, али тога дана и претходних дана и после тог дана до момента повлачења ја њега нисам видео у Сувој Реци», упитан од стране браниоца Петронијевића да ли вам је неко од присутних након овог догађаја евентуално рекао да је тог дана у преподневним часовима испред станице видео Митровића, он каже мени нико није рекао. Дакле, јасно је да он нити види, а морао је да види јер се критичног дана налазио управо испред

ОУП-а Сува Река, дакле на лицу места, дакле нити види нити чује да је Митровић том приликом био присутан и издао поменуто наређење, напротив.

Оптужени Ненад Јовановић у први мах такође спомиње да је 26.03., око поднева био у Сувој Реци, мада га нико сем сведока «А» тога дана у подне испред ОУП-а Сува Река и не види и не спомиње. Оптужени наводи да је том приликом видео оптуженог Митровића кога је до душе само у два, три наврата пре тога видео, али га и он описује потпуно другачије од оног, од изгледа који Митровић има у том временском периоду, а што се и суд могао непосредно уверити, али и упоређивањем са фотографијама Митровића у том периоду, а посебно са поменутом фотографијом бр. 6 снимљеном дана 26.03.1999.године у болници у Призрену. Описује га као особу у зелено-маскирној униформи. Не може да се сети да ли је исти носио кошуљу са задигнутим рукавима или мајицу. Не сећа се да је носио радио станице. Каже да изговара повишеним тоном «шта је ова гужва и шта се овде ради», а затим се окреће и улази у плави «ландровер» којим сам управља и одлази.

Напомињем да оптужени Митровић у својој одбрани је изнео да тога дана није био у Сувој Реци већ у Призрену, већ да је у Сувој Реци био присутан два дана касније, дакле 28. марта описујући детаљно и повод за тај догађај и сусрет са Јовановићем, а што оптужени Јовановић Ненад и потврђује на главном претресу 05.11.2007. године практично признајући да је неке ствари око сусрета и датума сусрета са оптуженим Митровићем пермутовао. Да је реч о сусрету Митровића и Јовановића од 28-ог, а не 26-ог марта потврђују и бројни сведоци, пре свега непосредни очевици Стојановић Љубиша и Горан Обрадовић, а затим сведок Коњиковац Стојан. Оптужени Јовановић у сваком од својих исказа негира да је чуо и видео да је оптужени Митровић изговорио реченицу «крећите шта чекате, јел ја то треба да радим уместо вас» и тврди да од оптуженог Митровића никада није добио никаво наређење.

Оптужени Репановић Радојко, такође негира да је био присутан на лицу места, при том детаљно објашњавајући да никада никакво наређење укључујући и поменуте из оптужнице да одреди групу полицајаца ОУП-а Сува Река у операцији чишћења терена и убијању цивила албанске националности није добио од

оптуженог Митровића. Нико од саоптужених, нити један једини сведок у овом поступку није присуствовао издавању поменутог наређења нити чуо преко радио везе или посредно од неког лица да је таква наредба издата а не постоје ни писмени трагови о постојању наредбе поменуте садржине. Закључујем још једна особа више која аргументима побија исказ сведока «А» и не само он, исказ сведока разликује се од исказа многих других сведока који расветљавају околности под којима се десило убиство – Рахмани Ђезир, Бојовић Дејан, Андрејевић Срђан, Ђорђевић Новица, Тодор Јовановић, Шурета Бериша, Вјолца Бериша и да даље ја не набрама и да не анализирам.

Интересантно је и да апсолутно нико од саслушаних сведока у исто време и на исто место не ставља Митровића, Репановића и Јовановића. Све наведено очигледно говори да се Митровић у том тренутку није налазио на месту о коме говори сведок «А», па самим тим није ни могао да изда наредбу за извршење ратног злочина.

Са друге стране изузетно велики број сведока, тачније њих 21 потврђује одбрану оптуженог Митровића и потврђује да оптужени наведеног дана 26.03.1990. године у време када су се десила убиства цивила у Сувој Реци заправо био у Призрену.

Сведок Стојановић Љубиша, возач оптуженог Митровића, особа која се од њега није одвајала, која га је увек возила, која тврди да Митровић никада није ишао сам возилом јер су сви кључеви, па и резервни били код њега и који у потпуности до најситнијих детаља потврђује одбрану Митровића, тврди да се дана 26. марта 1999. године оптужени Митровић налазио у Призрену па каже: «Могу да гарантујем животом». Овај сведок сачинио је и сет фотографија од 1-6Б. За све фотографије сведок Стојановић потврђује да су аутентичне, а за фотографију број 6 на којој су оптужени Митровић и рањени Ненад Милојевић са стопроцентном сигурношћу тврди да је снимљена у преподневним часовима у болници у Призрену истог дана снимљене су и фотографије рањеног Милојевића на болничком кревету - 6А и рушевина касарне «Душан Силни» у Призрену - 6Б.

Сведок Горан Обрадовић лични пратилац, односно лично обезбеђење команданта Митровића, лице које свакодневно у стопу прати команданта, који такође недвосмислено потврђује да се командант Митровић тог дана 26. марта налазио у Призрену

све до касних поподневних сати када се враћа на командно место. Такође, особа која потврђује да је возач Стојановић Љубиша тога дана фотографисао и задокументовао њихово присуство у Призрену, те да је фотографија број 6 снимљена управо тог 26. марта у болници у Призрену у преподневним часовима.

Сведок Ненад Милојевић, такође у потпуности потврђује одбрану оптуженог Митровића. Сећа се да су оптужени Митровић и возач Љубиша «били у болници пре визите, а затим видео сам га непосредно по улазу у хеликоптер, видео сам га у кругу објекта смештаја и њега и Љубишу». На главном претресу одржаном дана 04.03.2008. године након што је сведоку приказана фотографија број 6 сведок наводи: «та фотографија би била сачињена као што сам рекао 26-ог у јутарњим часовима, 26. марта 1999. године у јутарњим часовима у болници у Призрену». Такође наводи да је фотографију 6 сачинио сведок Љубиша Стојановић. Да би отклонио сваку сумњу у погледу места и времена настанка ове фотографије у свом исказу даље наводи да је у Призрену хоспитализован од касних вечерњих сати 25. марта и да је већ у јутарњим часовима 26-ог био пребачен на ВМА у Београду где се налазио до 04.04.1999. године. Наводи да га Митровић никада није посетио док је био на ВМА као и да никада ни пре, а ни после овога случаја није био повређен нити хоспитализован. Том приликом сведок је донео и показао још две фотографије, мислим на фотографије 6А и 6Б, а за које фотографије такође наводи да су сачињене 26. марта 1999. године.

Све наведено потврђују и писмени докази у списима предмета, побројане фотографије и извештаји Министарства одбране – Сектора за материјалне ресурсе ВМА – Сектора за лечење – број 5/71 од 02.02.2007. године са свом пратећом документацијом где се наводи да је Милојевић Ненад у Центар за хитну помоћ ВМА довежен у 11 часова, 26.03.1999. године.

Ја бих се овде само на кратко осврнула на оно што тужилац овде тврди, а то је да је хеликоптеру потребно укупно 2 часа да стигне од Призрена до овде. Можда је то чињеница и тврдња која одговара тужиоцу, али која је апсолутно неистинита и мислим да вређа интелигенцију свих нас у овој судници.

Настављам. Митровићево присуство у Призрену тог 26. марта потврђује и сведок Милош Вукобрад, у то време заменик

начелника СУП-а Призрен – «Што се тиче догађаја, ја сам сигуран да сам га видео».

Сведок Милутин Миљковић потврђује да је оптуженог Митровића видео у касарни. – «Ја сам га тог дана видео у преподневним часовима, мислим да је до 10 сати, тако мислим». Затим наводи да је прошао на блиц и онако на 10 минута да види шта се десило и шта је остало од касарне. На питање адвоката Тодоровић Драгољуба – «А да ли сте га видели код хеликоптера?» Исти наводи: «Па ја сам га сигурно видео, ја сам био ту. Значи, да ли је прошао код хеликоптера или код зграде али то је ту на једно 100 метара».

Сведок Милан Ђуричић, начелник Одељења полиције СУП-а Призрен наводи: «Био је, био је око опремања тих. Како ми смо њих морали да организујемо то транспортовање да се одреде људи који ће да их отправе, да их предају породици. Био је и Митровић, долазио је око тога, сад кад и у колико, колико се задржао то не знам, али сигуран сам био је. То смо мораи да договоримо јер он је дошао и видео и разговарао са својима који су му били у животу.

Сведок Јован Вујичић, директор Комуналног предузећа «Хигијена» из Призрена, који 26. марта у два наврата у Призрену види Митровића, први пут у касарни и прецизира «Било је то преподне, ја мислим негде између 8 и 9 сати», даље наводи: «После смо отишли мало доле код мене у канцеларију и ту смо мало попричали, попили по кафу и господин Митровић је отишао, па мислим да смо свратили и до општине и до председника и онда смо продужили доле ја мислим негде до пола 2, 2».

Сведок Мирко Вујичић, крим.техничар СУП-а Призрен, објашњава да је 26. марта око 8, пола 9 ујутру долазио у касарну «Душан Силни» у Призрену као део екипе која обавља увиђај где том приликом затиче команданта Митровића на лицу места.

Сведок Зоран Илић сећа се да је тога дана након ручка који се завршио око 12,30 отишао у просторије Комуналног предузећа «Хигијена», где након 15-ак до 30 минута долази и командант Митровић.

Сведок Живорад Јанковић такође је апсолутно сигуран да је 26. марта у Призрену око поднева видео оптуженог Митровића са којим је провео неких 20-ак минута и овај сусрет у свом исказу и детаљно описује.

Сведок Миле Крстић инспектор СУП-а Призрен присутан на увиђају у касарни – «Мислим да сам видео Митровића око 9 сати, нека он каже али ја сам га видео ту».

Сведок Божидар Делић за 26. март, каже да га је Митровић у кодираном разговору обавестио да иде у Призрен и наводи да је тога дана разговарао радио везом и са начелником у Призрену, те да је Митровић тада код њега временски чак и опредељује да је то било око 1 сат и то везује са нападом авијације на борбену групу 6, а то је према извештају који имамо у списима предмета било у 13,02 и 13,04 часова 26. марта 1999. године.

Сведоци Ненад Стојковић, Мадих Славољуб и Коњиковац Стојан такође наводе да су 26. марта путем средстава везе комуницирали са командантом Митровићем те да знају да је он тада боравио управо у Призрену.

Сведок Ненад Стојковић каже: «Мислим да је Митровић ишао на лице места, значи то би требало да буде 26. Једном приликом је радио везом рекао да су изгореле, можда би то неко могао и други да се сети, али мени се то врти у глави да је 26-ог ујутру рекао да су изгореле дневнице, те даље објашњава да су то чули преко радио везе када је то командант јављао командиру нишке јединице «Чегру 10».

Сведок Мадих Славољуб је 26. марта такође контактирао преко командне везе са командантом Митровићем. Чули су се у два наврата и апсолутно је сигуран да је командант био у Призрену, прецизира да је то тај датум јер је тог дана имао у борбама и два повређена па се пре подне око 11 и 12 часова обратио команданту Митровићу са којим се чуо и касније када му је Митровић пренео стање повређених и начин на који су повређени збринути.

Сведок Коњиковац Стојан каже «знам да му је био план да иде у Призрен и да обиђе повређеног и лице места». Сећа се да је комуницирао око 14 часова тога дана и са Митровићем и да му је командант рекао да се налази у Призрену након што су се срели то вече на командном месту код управне зграде «Метохија вино» у Широком са Митровићем је како наводи између осталог разговарао о његовом боравку у Призрену, збрињавању рањеног и другим детаљима везаним за његов боравак у Призрену.

Сви наведени сведоци њих 15 са стопроцентном сигурношћу изричито до детаља одређено и недвосмислено кроз своје јасне и

прецизне и савесне исказе потврђују да се оптужени Митровић 26. марта 1999. године налазио у Призрену а не у Сувој Реци, поред њих још и сведоци Мустафи Елез, Милан Петровић (начелник одељења Криминалистичке полиције СУП-а Призрена), сведок Добривоје Перић, сведок Милош Војиновић (начелник СУП-а Призрен) и сведок Небојша Витошевић потврђују његово присуство критичног дана у Призрену. Наведено потврђује и оптужени Митровић и његове активности на дан 26.03.1999. године нису ни територијално а ни временски повезане са злочинима. Такође нема ни директних ни посредних доказа из којих би могао да се изведе закључак да је оптужени издао наређење које му се оптужницом ставља на терет.

Докази заправо говоре другачије. Читајући транскрипте са суђења можемо видети да сви сведоци који својим исказима расветљавају чињенице и околности под којима су извршени злочини према цивилима албанске националности не наводе да су видели нити пак чули било непосредно било посредно путем радио везе или евентуално од неког другог лица, колеге, мештанина, оштећеног да је издата наредба прецизирана у оптужници нити пак наредба било које друге незаконите садржине.

Речи које спомиње сведок «А», а које сам цитирала на почетку излагања свакако не могу представљати и не представљају наредбу. Сви ми овде, сви оптужени и сведоци укључујући и сведока «А» врло добро знају шта је наредба, ко може да изда наредбу, коме она може бити упућена и како наредба мора да гласи. Наређење мора да буде јасно по задатку, по времену, по простору, по циљу и по извршиоцима. Ако тога нема наређење је нејасно и оно се не може извршити. Чак и да је била изговорена реченица «крећите, шта чекате, је л' то ја треба да радим уместо вас», то не може бити и није, односно не представља наређење. Такође, наређење може издати само овлашћени и непосредни претпостављени својим потчињенима. Ово нас доводи и до следеће битне ствари којом ћу се бавити у својој завршној речи.

Оптужени Митровић у односу на оптужене Репановића и Јовановића као и у односу на остале припаднике ОУП-а Сува Река није непосредни и овлашћени старешина. Они у односу на њега нису подређени нити потчињени било каквим актом, било

каким решењем, усменом или писменом наредбом штаба МУП-а нити било ког другог овлашћеног државног органа.

Организација Министарства унутрашњих послова Републике Србије уређена је по строгом хијерархијском принципу. Године 1999. Митровић Радослав командовао је 37. одредом Посебних јединица полиције. Он је први претпостављени и задатке и наредбе може да издаје само командирима својих чета, укупно 5 чета 37. одреда ПЈП, а они даље командирима свог вода, а они даље командирима одељења. То је уобичајена и редовна командна структура која је поштована и тада и ту дилеме нема.

Сви сведоци одбране који су марта 1999. године били командири чета или командири неког вода 37. одреда ПЈП изјавили су својим сведочењима да су наређења добијали само и искључиво од свог надређеног старешине, знају какав је ланац команде и потврђују да тај ланац апсолутно никада није био нарушен. Са друге стране неопходно је напоменути да ни начелник ОУП-а ни командир, нити заменик командира ОУП-а са једне стране ни командант одреда ПЈП са друге стране не могу један другоме да издају било какав налог нити наредбу, могу само једни друге евентуално да информишу о сазнањима која поседују а свако од њих даље о томе информише своју вертикалу. Ту се та прича завршава.

О томе нам је пре свих овде детаљно говорио оптужени Митровић износећи своју одбрану где између осталог каже: «Немам никаква овлашћења, ни писмена, ни усмена да наређујем локалној полицији, да наређујем командиру станице. Он има свог начелника полиције, свог начелника СУП-а, свог начелника ОУП-а а овај опет своје старешине. Свако је имао свој задатак и свако је имао свој ланац руковођења и командовања тако да то није могло да буде самовољно и да командује ко коме стигне и ко коме жели». Оптужени Митровић такође тврди да никада оптуженом Репановићу нити Јовановићу није издао никакво наређење нити задатак нити је присуствовао неком састанку или колегијуму ОУП-а Сува Река.

Наведено у својој одбрани потврђује оптужени Репановић када каже: «Никада мени Митровић није издао никакво наређење нити је био компетентан. Господин Митровић није мени могао да изда никакво наређење нити ми је било када издао било какво наређење. Апсолутно је искључено и да ја могу њему да издам

наређење нити његовој јединици. Никада ја и Митровић нисмо имали колегијум, а никада са њим нисам ни разговарао у вези службе и у вези задатка». Исто је говорио и на данашњем главном претресу.

Оптужени Јовановић такође потврђује наводећи следеће: «Господине, Митровић није могао, ми значи са њима ништа нисмо имали око наређивања, апослутно није могао да нареди нити мени нити командиру, нити било коме».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Петковићу, вама није добро. Хоћете да направимо паузу? Овде су стварно услови катастрофални, овде је толико топло да стварно не можемо да издржимо. Дајте направићемо паузу. Колегинице ја сам вас прекинула.

АДВ. МИРЈАНА НЕСТОРОВИЋ: Само ако могу да довршим ову реченицу, једно минут?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' можете господине Петковићу да сачекате?

АДВ. МИРЈАНА НЕСТОРОВИЋ: Добро, наставићу касније.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ОДРЕЂУЈЕ СЕ пауза у трајању од 20 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До 7 радимо, позовите доктора па нека прегледа.

Да ли можемо да наставимо?

Изволите госпођо Кандић.

НАТАША КАНДИЋ: Направила сам једну омашку па бих замолила само да исправим. Реченица правилно гласи: «Рекли су онолико колико су могли, а да остану живи, с тим што је било очигледно да сведок Вељковић штити оптуженог Радослава Митровића као да му од њега живот зависи». Ја сам погрешила па рекла сведок «А».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

Добар дан докторе. Хоћете нам само рећи како се зовете? Ви сте затворски лекар, је ли тако, из Бачванске?

ДР МИЛАН ВУЛЕВИЋ: Зовем се Милан Вулевић, радим у Бачванској, дошао сам на позив шефа обезбеђења, отуда дошли смо и прегледао овог пацијента. Има убрзани рад на горњој граници нормалног, значи 110,

120 откуцаја у минути је патолошко стање. Убрзани рад је праћен поремећајем ритма, стезањем у грудима, треба му дати терапију за смирење и за срце, тако да мој је предлог да се данас одложи суђење, а сутра да га прегледа психијатар и да се са њим консултује и кардиолог. Кардиолог је дао само «кардиоиприн», да поново погледа јер то је сад тако. По мом мишљењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је реч о оптуженом Митровић Радославу?

ДР МИЛАН ВУЛЕВИЋ: Да, да, овај господин којег сам сад прегледао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала вам. До виђења. Ништа, онда ћемо за данас прекинути.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ПРЕКИДА СЕ главни претрес, а наставља:

07.04.2009. године, са почетком у 14,30 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА